

Martin Jurča

2. Kontakt

*... Na začiatku všetkého
je vždy sen ...*

*Venované Eve Marcincinovej,
mojej drahej sesternici*

Obsah

Prológ	4
1. Kapitola Nepriateľ pred bránou	5
2. Kapitola Hotel LUNA	8
3. Kapitola Na úteku	11
4. Kapitola Plahočenie popolom	16
5. Kapitola Hnutie odporu	20
6. Kapitola Koniec... ?	27
Epilóg	32

Prológ

Nie je to tak dávno, čo sa ľudstvo zjednotilo, aby riešilo celosvetové problémy, bol nastolený svetový mier a bol koniec diktatúr. No ani štyridsať rokov potom sa pokúsila istá sekta prelomiť bezpečnostný systém planéty a ovládnuť celú Zem. Takmer sa im to aj podarilo, ale napokon boli porazení. Spôsobilo to tiež celosvetový zákaz náboženstiev - aby sa niečo takéto už nikdy nezopakovalo. A hoci mnohí protestovali, najmä prívrženci rôznych siekt, ateisti boli veľmi radi, lebo si boli istí, že to zabráni ďalším "svätým" vojnám. Neskôr síce bol zákon upravený, a napokon aj zrušený, ale žiadne náboženstvá sa už neobjavili, alebo aspoň otvorene neprejavili...

V tomto príbehu som sa nechal inšpirovať rôznymi inými sci-fi a Fantasy dielami a všetko som spojil do vlastného príbehu s vlastnými postavami. Inšpiroval som sa týmito dielami: Tyrian (počítačový hra), Deň nezávislosti (film), Hviezdna brána (film & seriál), Hobit (kniha).

1. Kapitola - Nepriateľ pred bránou

„Už ste mi vytlačili to vyhodnotenie?“, spýtal sa Dan Roberts.

„Práve ho tlačím... Už to je pane.“ odvetil Stan.

„Dobre, tak potom mi roztried'te e-maily a dnes už môžete ísť.“ povedal pán Roberts a odišiel.

Stan Teller bol celkom obyčajný obyvateľ Európskeho spoločenstva s vysokoškolským vzdelaním a bol zamestnaný ako správca webovej stránky v jednej softwarovej firme, ale jeho šéf od neho ako nováčika požadoval nejaké veci navyše, takže sa Stan nikdy v práci nenudil. Stan bol dvadsaťtiročný pohodový mladík, ktorý si vždy vedel zachovať chladnú hlavu. Býval v trojizbovom byte so svojou dvadsaťdvaročnou priateľkou. Jeho priateľka Rea Holksová bola na pohľad krásna zeleno oká mladá žena s vlasmi farby tmavého dubového dreva. Bola inteligentná a bystrá, no aj trochu tvrdohlavá.

Keď bol Stan hotový s triedením e-mailov, pobral sa domov a bol rád, že je zajtra víkend. Doma ho už čakala Rea s práve uvarenou večerou. Pobožkali sa na uvítanie a zasadli k stolu. Po niekoľkých výdatných sústach prehovoril Stan: "Veľmi chutné... kam sa hrabú tie firemné obedy."

„Vďaka.“, usmiala sa Rea.

„Aký si mala deň?“, spýtal sa Stan.

„Dobrý, a ty?“

„Musel som šéfovi triediť maily,“ zatahol a zoširoka si zívól „som rád, že som doma. Ale inak fajn.“, odvetil Stan s úsmevom.

Po večeri dali riady do umývačky a o siedmej sa usadili pred televíziu kvôli správam. Hneď prvá správa však bola šokujúca: „Dnes o trinástej hodine a dvadsiatej druhej minúte centrálnemu času bola odhalená mimozemská loď neznámeho pôvodu. S mimozemšťanmi zatiaľ nebol nadviazaný kontakt a na obežnú dráhu Zeme by mali doraziť okolo 16. hodiny v pondelok. Prieskumy verejnej...“

„A je to tu. Máme spoločnosť?“, prehovoril Stan.

„Ja z toho nemám dobrý pocit, Stan.“ povedala Rea.

„Ani ja, Rea. Ale možno sa obávame celkom zbytočne.“, odvetil Stan.

„Snáď máš pravdu.“, uzavrela rozhovor Rea.

„Zachránia nás z tejto planéty! Vrátili sa po mňa, lebo môjho muža už oslobodili! Sú úžasní!“, volala na obrazovke nejaká žena s veľkým klobúkom v tvare UFO.

Stan len prevrátil oči a vypol televíziu. Nikdy nemal veľa pochopenia pre takýchto ľudí.

Raňajšia tlač bola plná informácií o zistených návštevníkoch, rôznych prognóz a rozhovorov so známymi osobnosťami a, samozrejme, mnohé dlhé články by sa dali zhrnúť do dvoch krátkych výstižných viet, a to pri zachovaní obsahu. Všade na ulici boli hlavnou témou mimozemšťania. Taká istá bola aj nedeľa a Stan už bol z toho nervózny.

„Už mi to lezie na nervy. Spojenectvo s nami uzavrieť asi nejdú, podľa mňa idú len okolo.“, povedal po nedeľňajších večerných správach Ree.

„Možno máme niečo pre nás bezcenné a je tu toho dosť a pre nich to má veľkú hodnotu.“, povedala Rea.

„Vlastne to možné je, to nemôžem poprieť.“, odvetil Stan.

„Som na nich zvedavá. Ako asi budú vyzerat?“

„Určite nebudú mať ľudský výzor. Aspoň nie v prirodzenej podobe.“

„Možno sú už dávno naši spojenci.“

„Myslíš tým ďalšie 'vládne tajomstvo'? Nebolo by to prvý krát, čo niečo nezverejnili, lebo 'svet na to ešte nie je pripravený'.“, skonštatoval Stan.

Tak sa skončil posledný deň pred návštevou mimozemšťanov a milióny ľudí sa uložilo na pokojný spánok.

Medzitým na Grydollskej lodi...

„Na obežnú dráhu cieľovej planéty sa dostaneme za 21 hodín, pane.“, zahlásil Glorash.

„Dobre. Sú príliš primitívni na to, aby nám dokázali vzdorovať. Zachránil by ich iba útek. Už sa nemôžem dočkať ako tú planétu obsadíme. Má veľké prírodné bohatstvo, oveľa väčšie než tá predchádzajúca planéta.“, skonštatoval Dalnorg a opäť sa pozeral na Zem.

„A ani nie sú veľmi vyspelí.“, ozval sa Gilgron.

„Veď obsadili len planetoid obiehajúci okolo ich planéty. A pritom sú schopní obsadiť iné hviezdne systémy.“

„Som zvedavý, či sa vôbec postavia na odpor. Pamätáte na tú predošlú planétu? Vítili nás... hlupáci. A na tej pred ňou na nás dokonca zaútočili... ešte väčší hlupáci. Ale títo... majú zaujímavú technológiu... možno sa oplatí od nich niečo prevziať. Tie laserové zbrane sú pôsobivé.“, zamyslel sa Dalnorg.

Ako vodca a vládca svojho národa a hlavný veliteľ Grydollskej materskej lode mal plnú právomoc rozhodovať o všetkom a pod jeho velením už Grydollianci obsadili mnoho planét a vyvraždili alebo vyhnaní veľa národov. Boli ako nemilosrdné nenásytné pažravé kobylky. Nič, čo im stálo v ceste neprežilo. A boli čoraz hrozivejší a nebezpečnejší, pretože z každej zničenej alebo vyhnannej civilizácie získavali a používali novú technológiu. A pritom sa rýchlo vyvíjali. Boli veľmi prispôsobiví.

Ráno na Zemi svitlo zamračené a príjemne vlažné. Ak si odmyslíme neustále debaty o návštevníkoch, tak bol v podstate normálny deň. Ľudia išli do práce, deti išli do škôl, obchody boli otvorené. Už od rána bežali v televízii priame prenosy o príchodoch. No keď Stan prišiel do práce, všetci pracovali a na stole ho už čakal zoznam od pána Roberta na ktorom stálo, čo má zmeniť, pridať či odstrániť na webovej stránke spoločnosti. Pustil sa do práce a keďže to išlo dobre, hoci toho bolo veľa, bol hotový už o 11:45 a mohol ísť na obed. Keď sa vrátil z obedu, pán Roberts mu ako zvyčajne prikázal roztriediť mu e-maily a potom ho pustil domov. Doma si sadol do kresla, vyložil si nohy a čítal si knihu až kým o tretej hodine neprišla domov Rea. Zhovárali sa, až kým ich neprekvapilo záhadné ticho vonku. Vyšli teda na balkón a pozreli tam, kam nemo a omráčene hľadeli všetci - na oblohu.

Nebolo to lietadlo, nebol to lietajúci tanier, bola to obrovská loď Grydolliancov. Desivo sa blížila tesne nad vrchmi mrakodrapov a vyzerala neohroziteľne. Pomaly sa vznášala nad hlavami ušasnutých divákov a keď bola preč, všetci boli ako vytrhnutí zo sna. Stan s Reou sa vrátili dovnútra a zapli si televízor v nádeji (či skôr v istote), že sa takto dozvedia, čo to bolo. Samozrejme vysielali informácie o príchodoch. To, čo im preletelo nad hlavami nebola materská loď. Bola to jedna z menších lodí ktoré vyslala materská loď na obežnej dráhe. Každá mierila k nejakému veľkému mestu.

„Tých lodí je celkom dvadsaťštyri.“, oznámil reportér. „Hlavná loď je na obežnej dráhe vo výške šesťsto osemdesiat km. Ani s jednou loďou zatiaľ nebol naviazaný kontakt. Žiadame verejnosť, aby sa vyvarovala strelby, či iného útoku na mimozemské lode. Mohli by ste tým vyvolať medziplanetárnu vojnu. Zatiaľ sú nehybné štyri lode a jedna je nad hotelom Luna na mesiaci. Ostatné lode majú namierené k veľkým mestám a všetky by na daných miestach mali byť o šiestej hodine ráno.“

„Vtedy už budeme na pol ceste na Mesiac.“, prehovoril Stan.

„Zaujímavé je, že nám tá dovolenka vyšla takto.“, povedala Rea.

„Aspoň budeme ďaleko, keby sa niečo zomlelo.“, povedal Stan a začal si baliť veci „... vlastne nie... hm...“, zamračil sa.

Zatiaľ moderátor televízie pokračoval: „... spýtali sme sa preto rôznych občanov na ich názor na prichádzajúcich mimozemšťanov.“

Na obrazovke sa objavil roľník a Stan pri tom nadvihol obočie, pretože v tejto dobe by ste mohli spočítať všetkých roľníkov na celej planéte na prstoch troch rúk. V rukách držal starú, ale očividne stále funkčnú, plazmovú brokovnicu. Prehovoril: „Len nech tí parchanti prídu! Ja im ukážem! Celý čas mi kradnú dobytok a vzali mi aj psa! A berú mi aj zemiaky! Ale teraz si prišli po nás - ale starého Franka nedostane nikto!"

Na obrazovke sa objavil chlapík v bare a povedal: „Pred rokom ho tí mimozemšťania uniesli... Oni, oni ho sexuálne zneužili. Odvtedy je taký paranoidný. Podľa mňa idú len okolo, inak by už s nami dávno komunikovali."

Na obrazovke sa znovu zjavila moderátorka: „Podarilo sa nám zistiť, že v súvislosti s príchodom mimozemšťanov vznikli isté náboženské spolky: Hviezdne deti a potom ešte spolok Rád Pokoja. Hviezdne deti údajne zaručujú svojim priaznivcom, že sa stanú vyvolenými a budú môcť žiť spoločne s príchodzímimi, ktorých označujú ako svojich rodičov, a že ľudstvo sú ich deti. Naopak Rád Pokoja označuje príchodzích ako smrteľných nepriateľov a zaručuje svojim vyvoleným, očistenie od zla dnešného sveta a záchranu pred skazou, ktorú údajne príchodzí na nás prišli zoslať. Podarilo sa nám prehovoriť s predstaviteľmi oboch spolkov."

Na obrazovke sa zjavil mladý muž s dlhým účesom a briadkou v červenom habite a prehovoril: „Prišli po nás. Oni nás zo seba vytvorili, prehovárali k nám cez svojich poslov - Krista, Budhu, a ďalších - a dnes nadišiel ten deň, kedy sme dosiahli múdrosť spoznať pravdu, aby sme sa mohli celkom spoznať. Milujú nás ako svoje neposlušné deti. Prídu medzi nás a odovzdajú nám svoju technológiu."

Nasledoval strih a na obrazovke sa objavila žena: „Prišli po nás... chcú nás zničiť. My vás ochránime. My vám pomôžeme. Len s nami sa stanete vyvolenými."

Stan sa ironicky uškrnul a vypol televízor. Uctievačov náboženstiev vždy považoval za čudákov, hoci doteraz žiadneho nevidel, a táto reportáž ho v jeho názore iba utvrdila.

Rea, ktorá si zbalila väčšinu vecí, si odišla zbaliť ešte niektoré veci a keď bola hotová, Stan sa už obliekal.

„Pod, lebo prídeme neskoro," súrila ju.

Rýchlo sa obliekla, obuli sa, Stan zamkol dvere a vyšli z domu. Na štartovaciu plochu dorazili tesne na čas, nastúpili na loď a pripútali sa. Štart bol hladký a bez problémov. Behom pol hodiny už boli vonku z atmosféry. Cesta bola rýchla, sedadlá pohodlné a nikomu nič nechýbalo. Stan hral na svojom mobile ťahovú stratégiu a Rea počúvala rádio Trisc. Napokon sa už dostali na obežnú dráhu Mesiaca. Tu zotrvali asi hodinu a tento čas využili cestujúci na debatu (ako inak) o príchode mimozemšťanov. Keď uplynula hodina, turistická loď sa za ustavičnej debaty svojich cestujúcich naviedla na pristávací manéver.

Po príchode sa všetci rozišli do svojich izieb.

2. Kapitola - Hotel LUNA

Hotel Luna bol ideálnym miestom pre dovolenku. Bol to viacposchodový hotel s barom, reštauráciou (jedlo je v cene), veľkými obytnými miestnosťami, zábavným poschodím, kde nechýbala ani veľká horská dráha či bazén. Stan s Reou teda prišli do svojej izby, zavreli dvere a rozhliadli sa. Bolo to ako v byte. Všetko pekne zariadené, upravené, veľká holografická televízia, pohodlný gauč, veľká posteľ, zásobovaná chladnička... nič nechýbalo.

„Za tie peniaze to teda stálo.“, poznamenal Stan „Vyzerá to tu skvele.“

„Tiež si myslím.“, s úsmevom dodala Rea. Vybali si väčšinu svojich vecí a keďže už boli hladní, pobrali sa na večeru.

Výťahy boli tiež pohodlné a priestranné, dvere boli veľké, presklené. V reštaurácii bola príjemná atmosféra, vládlo celkové uvoľnenie a znela príjemná lahodná hudba, akoby toto by mohlo byť akurát tak to posledné miesto, kde by sa niečo mohlo stať. Na výber mali veľký výber jedál, zo všetkých kútov Zeme. Nechýbali ani slovenské špeciality, takže by si vybral naozaj každý. Personál bol milý a priateľský, obsluha bola rýchla. Po výdatnej večeri, ktorú tvorila hríbová polievka a "boulabaise", sa pobrali naspäť do svojej izby, vybali si svoje zvyšné veci a rozhodli sa tráviť svoj zvyšný čas tohto ich prvého dňa v hoteli Luna na zábavnom poschodí, nemysliac na príchodzích, ktorí ich až tak moc netrápili, pretože si mysleli, že táto planéta je pre nich príliš bezvýznamná, a užívajúc si vymoženosti tohto úžasného miesta pre relaxáciu.

Bola to priam "Games Fantasy". V CSS-PC herni mali všetky horúce novinky, hoci pre záujemcov nechýbali dokonca hry z 90. rokov 20. storočia, ktoré by sa inak dali nájsť len v internetovom softvérovom & hernom múzeu. Súčasťou bola tiež veľká aréna, kde sa hrala hra podobná počítačovej "Quake III: Arena". Samozrejme, išlo o holografické premietanie a prostredie tvorili energetické polia, takže prinajhoršom ste si rozvíjali vlasy. Bolo to skvelé miesto na uvoľnenie emócií a tie si potom ľudia neuvolňovali medzi sebou. Tým si tiež majitelia zaistovali, že žiadni návštevníci nebudú robiť na chodbách rozruch, ale že prípadné spory radšej "vyriešia" v aréne. Nešlo tu ale, samozrejme, len o digitálnu zábavu. Nechýbal tenis, golf či iné športy. Pre mysliteľov bola prístupná dáma a šach. Pre hazardérov i pohodových ste našli rôzne kartové hry. Ako sa na dobré hotely patrilo, našli ste tu naozaj všetko, načo by ste si mohli zmyslieť. Keď sa po dvoch hodinách skvelej zábavy Stan s Reou príjemne unavili, pobrali sa pred spaním na drink do baru. Bolo to príjemné miesto, nikde nikto nefajčil (v hoteli to bolo zakázané všade, okrem na vyhradených miestach) a všetci si vyesedávali za okrúhlymi stolmi. Na stenách boli vidieť veľké akváriá, vyzeralo to ako pri koralovom útese. Vybrali si ľahký nealko drink. Po štvrtíhodine sa pobrali naspäť do svojich izieb. Ráno sa zobudili po dlhom a lahodnom spánku celkom svieži. Prezliekli sa, umyli a pobrali dolu na raňajky, pozreli si rannú tlač.

v novinách sa písalo o možných prognózach, o tom ako vedci pripravujú zariadenia pre preklad do a z jazyka príchodzích, ďalej o možných výhodách, ktoré nám príchod mimozemšťanov môže poskytnúť. Politici už mali pripravené prejavy aj spojenecké zmluvy, dokonca aj dary pre príchodzích. Medzitým už samozrejme urobili, v ktorých ľudí upokojovali, že všetko majú pod kontrolou a že všetko dobre dopadne. Nasledovali rozličné názory rôznych obyvateľov na Zemi, vývoj novozaložených siekt s uvedenými počtami členov a napokon bola v novinách vyhlásená súťaž pre čitateľov „Hviezdna rota“.

Keďže mali celý čas voľno, vôbec sa neponáhľali. Vlastne celé dopoludnie strávili na zábavnom poschodí, prevažne v bazéne, kde náhodou dokonca stretli niektorých známych s ktorými si podiskutovali.

A takto išiel bez problémov celý pobyt Stana a Rei v hoteli Luna. V posledný deň pobytu si zbalili veci, odniesli kufre a odišli do baru. Chvíľu si tam vyesedávali pri pohárik, no potom niekto zapol televízor. Na obrazovke sa objavila holá červeno-čierna pustina, ktorá miestami horela a vyzerala, akoby sa tadiaľ prevalila mohutná vlna lávy. Ozval sa komentár moderátora:

„Tu pred niekoľkými chvíľami stálo mesto New Jersey, ktoré vyhladil náhly útok prichádzich. Podľa všetkého chcú ovládnuť našu planétu. Obyvateľom mimo veľkých miest sa odporúča nevychádzať von a ostať vnútri svojich domov. Žiadame ľudí, aby zachovali pokoj, opustili veľké mestá a nechali armádu nech problém vyrieši, kým...“

Zvyšok vety zanikol v zdesených výkrikoch prítomných v bare, ktorí sa náhle prebrali zo šoku. Takmer všetci sa okamžite hrnuli k východom. Stan a Rea tiež najskôr chceli vziať nohy na plecia, no potom si uvedomili, že jedna loď je tiež nad nimi a že vlastne niet úniku. Tak si len pritiahli batožinu bližšie k sebe s hrozným a neznesiteľným pocitom bezmocnosti a vedomia, že smrť im už kráča v ústrety. Krátku chvíľu počas ktorej sa ostatní hrnuli preč, a zdalo sa, že trvá večnosť, len tak čakali, potom pozreli na seba. Prehovoril Stan:

„Moc času nám už asi neostáva, že? Chcelo by to rýchlo nejaký dobrý nápad.“, povedal pochmúrne.

Rea sa pochmúrne usmiala „Vieš že mám síce prekvapivo chladnú hlavu, ale bez nápadov? Cítim sa hrozne.“

Zrazu sa ozval iný hlas, oveľa hlbší: „Možno ešte máte oveľa viac času ako si myslíte. Bolo od vás veľmi múdre zostať kde ste.“, povedal neznámy.

Bol to pomerne vysoký štíhly holohlavý chlapík asi v 35 rokoch. Mal tenké tmavé obočie, tenké pery, tmavomodré oči a neprirodzene rovný nos. Na tvári mu pohrával zvláštny úsmev.

„A kto Vy ste? Nejaký humorista? Teraz rozhodne nie je práve dvakrát vhodný čas na nejaké žarty, ak ste si nevšimli.“, odbil ho Stan.

„Nie, nie som humorista a myslím to vážne.“, úsmev mu z tváre zmizol „Som plukovník Eddison Pheard a ponúkam vám možnosť na záchranu, ale nemáme moc času.“

Rea si so Stanom vymenili pohľady. Očividne nemali inú šancu uniknúť istej smrti než dôverovať mužovi z armády, ktorého vôbec nepoznali. Zmietala nimi značná neistota.

„A prečo by sme vám mali dôverovať?“, spýtala sa chladne Rea a z jej hlasu zaznievala vrcholná podozrievavosť.

„Nenútim vás veriť mi, len vám navrhujem, aby ste išli so mnou ak chcete. To je všetko. Rozhodnite sa rýchlo, pretože času nie je nazvyš a ja už som na odchode.“

"Stan s Reou pozreli na seba. Zjavne nemali na výber. Buď počkajú na istú smrť, alebo pôjdu a jednoducho to risknú - risknú že aspoň na krátku chvíľu získajú nejaký lúč nádeje. Vzali si teda kufre.

„Ideme.“, povedali naraz, hoci z ich hlasov sa stále dali vycítiť pochybnosti.

„Ale kam?“, spýtal sa Stan mierne prekvapene „Veď jedna z tých vecí je aj nad nami.“

„Nasledujte ma.“, povedal Pheard, otočil sa a odišiel do dverí do kuchyne. Prekvapený Stan za ním išiel s tak nadvihnutým obočím, že sa mu stratilo vo vlasoch, s Reou v päťach. Vošli do kuchyne, nasledovali Phearda cez ešte dvojice dvere a ocitli sa pred stenou v malej miestnosti s poličkami.

„Bez obáv, ideme správne. Za mnou.“, povedal Pheard.

Otočil sa a len tak prešiel cez stenu. Stan aj Rea len otvorili ústa od údivu. Bol to duch? Stan podišiel bližšie k stene a natiahol ruku. Ľahko cez ňu prenikol akoby tam ani nebola. Zhlboka sa teda nadýchol a prešiel stenou. Bola to len ilúzia, zrejme hologram, pomyslel si. Ocitol sa v štvorcovej miestnosti, celej z kovu a Pheard už čakal. Hneď za ním prišla aj Rea.

„Nevšimla som si žiadny holografický premietač.“, poznamenala Rea.

„To preto, lebo je veľký ako špendlíková hlavička, bol v stene a na úrovni tejto akože steny.“, povedal Pheard.

„Na taký mini premietač je to dosť ostrý a realistický obraz.“, poznamenal s údivom potichu Stan.

„Poďte sem.“, povedal Pheard a stlačil tlačidlo vedľa dverí, čím ich otvoril.

Nastúpili a zavreli dvere. Zrazu začali prudko zrýchľovať smerom nadol.

„Čo sa to deje?“, spýtala sa zdesená Rea.

„Sme v prepravnej kapsli.“, povedal Pheard „Zatvorením dverí sme ju uvoľnili a teraz cestujeme tunelom za pomoci Mesačnej gravitácie, preletíme jadrom vysokou rýchlosťou a

gravitácia nás plynule zabrzdí. Keďže okolo kapsle aj v celom tuneli je vákuum a kapsľa sa ho nedotýka, nenastáva trenie. Na druhej strane nás zachytí záchytný systém a vystúpime do rovnakej miestnosti cez akú sme sem nastúpili.", povedal.

„A nehrozí nám zrážka so stenou tunela?“, obával sa Stan.

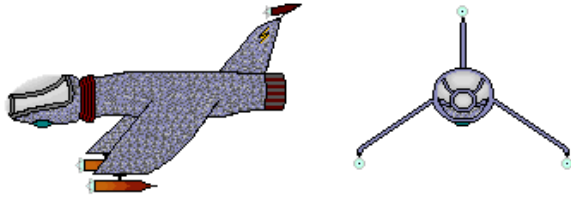
„Nehrozí.“, odvetil Pheard „Steny tunela sú z kovu a nabili sme ich statickou elektrinou a rovnakým nábojom sme nabili aj vonkajší plášť prepravnej kapsle. Odpudivé sily tak udržia kapsľu v strede tunela... Nebojte sa, vnútro je tienené voči elektrickému poľu.“, dodal so smiechom, keď Stan skontroloval svoj mobil či ešte vôbec funguje.

Cesta bola veľmi rýchla a onedlho už kapsľa spomaľovala tak, ako im povedal Pheard. Napokon zastavili a vystúpili do rovnakej miestnosti cez akú nastúpili do prepravnej kapsle.

„Tadiaľto.“, povedal Pheard a ukázal na jediné dvere v malej miestnosti, kde sa nachádzali.

3. Kapitola - Na úteku

Vyšli do veľkej miestnosti, ktorú tvorila jedna veľká kopula zložená z veľkých rovnostranných trojuholníkov skla alebo iného priehľadného materiálu, ktoré boli pospájané oceľovými spojmi. Na protiľahlej strane boli veľké vráta, cez ktoré by sa dostal aj veľký dopravný prostriedok. Stanov pohľad však zaujal stred miestnosti s veľkou prístávacou plochou a ...

„Máme šťastie, ostali tu tri Thunder-y.“, povedal Pheard.

Očividne myslel tie pôsobivo vyzerajúce tri vesmírne stíhačky, ktoré sa vznášali štvrt metra nad prístávacou plochou. Pheard sa k nim otočil sa prehovoril:

„Nemáme veľa času, tak iba podstatné ve...“

„Ako to, že sa o tomto mieste nevie verejne?!“, prerušil ho Stan.

„Pretože svet na to..“, začal Pheard, ale Stan ho nenechal dohovoriť.

„Tú vetu neznášam! Lebo svet na to ešte nie je pripravený! Keby ste si aspoň vymysleli niečo originálne! Čo je to vlastne za vec?“, kývol hlavou k Thunderom.

„Vesmírna stíhačka typu Thunder poháňaná fotónovým motorom.“

„Čo je to ten fotónový motor?“, spýtala sa Rea.

„Mení časť privádzaných fotónov na elektrinu, ktorú používa na zmenu ďalšej časti fotónov na "antifotóny", ktoré privádza do reakčnej komory s ďalšou časťou fotónov, kde nastáva podobný efekt ako pri zrážke antihmoty s hmotou. Táto reakcia ale nie je taká búrlivá a je ľahšie regulovateľná.“

„Predpokladám, že nejazdí na vzduch.“, poznamenal Stan.

„Má fotónovú batériu s regulátorom upraveným pre veľmi vysokú kapacitu. Je dobíjaná zo svetla, ktoré dopadne na zadnú časť tejto lode.“

„Očakával som niečo pokročilejšie.“, uškrnul sa Stan.

„Je to najefektívnejší a najlepší spôsob uchovávaní energie a vy to viete.“, povedal Pheard.

„No dobre. Nechceli ste nám niečo povedať?“, spýtala sa Rea.

„Áno. Vyberte si jednu loď a naložte si do nákladného priestoru svoju batožinu. Potom do nej nasadnite, naštartujte - to žlté tlačidlo na pravej strane riadiaceho panelu - a potom vám dám ďalšie pokyny.“

Stan a Rea teda nestrácali čas o chvíľu už všetci traja sedeli v Thunderoch. Rea sa rozhliadala a všimla si, že na oknách sa po naštartovaní zobrazili zelené označenia okolo lodí Stana a Phearda.

„Dobre.“, ozvalo sa z vysieláčiek v prilbách. Nemám čas vás učiť riadiť túto loď, tak to spravíme potom. Vyberte moju loď dotykom. Dotknite sa okna na mieste, kde vidíte moju loď. Zmení sa jej označenie, ale farba ostane rovnaká. Nad označením by ste mali vidieť moje meno. Ak vidíme moje meno napísané bielymi písmenami, tak je to v poriadku, ak nie, skúste vybrať druhú loď.“, povedal im Pheard.

Rea teda vybrala jednu loď, ale netrafila správne, a tak na druhý pokus sa jej to už podarilo. Potom zahlásila, že má hotovo. Aj Stan tak urobil. Potom im Pheard povedal:

„Dobre, teraz stlačte tmavosivé tlačidlo na ľavej časti riadiaceho panelu s obrázkom piatich stíhačiek bledomodrej farby usporiadaných do 'X' s jednou zelenou stíhačkou vedľa nich. Lode vytvoria formáciu s mojou a budú ju nasledovať. O riadenie sa postará auto pilot.“

„Hotovo.“, zahlásil Stan, keď sa jeho stíhačka otočila a trochu presunula.

„Hotovo.“, zahlásila Rea.

„Tak si zapnite pásy, odlietame.“, povedal Pheard.

„Počkajte.“, povedal Stan „Prečo sú tie dvere rovnako označené ako nevybratá loď a keď ich vyberiem sú označené ako vybratá loď?“

„Pretože je to spojenecký aktívny objekt. Viac vám vysvetlia ostatní až budeme v celi našej cesty.“, povedal Pheard „Ale teraz opäť prosím vyberte moju loď, dobre? A nezabudnite vytvoriť formáciu.“, dodal.

„Dobre... hotovo.“, ozval sa Stan „Môžeme ísť.“

V tryskoch motorov zablikalo biele svetlo a vyšľahli malé biele plamene. Všetky tri stíhačky sa naraz postupne otočili k dverám, ktoré sa otvárali. Boli za nimi ďalšie dvere, ale hlavne dlhá priestranná hala. Vleteli do nej a dvere sa za nimi zavreli. Leteli halou plnou mnohých dverí pre ľudí, ani zďaleka nie pre takéto veľké stíhačky.

„Dobre, ideme na to.“, zahlásil Pheard.

Okamžite si všimli, ako sa otvárajú dvere a za nimi sa črtajú hviezdy. Hľadeli na ne akoby cez žltú fóliu a Rea si dokonca pre istotu pretrela oči.

„Posledná ochrana Mesačne stanice - energetické pole zadržávajúce vzduch vnútri. My cezeň preletíme bez problémov vďaka našim štítom.“, ozval sa Pheard.

Blížili sa k dverám a výhľad bol čoraz veľkolepejší. Už boli na konci haly a s mohutným iskrením okolo lodí vyleteli von. Chvíľu leteli pokojne a pomaly, potom trochu zrýchlili.

„Naším terajším cieľom je základňa na Jupiterovom mesiaci Európa.“, ozval sa Pheard „Najrýchlejšie môžeme letieť rýchlosťou osemsto kilometrov za sekundu, lenže to by nám trvalo príliš dlho, lebo na lodi máte len malé zásoby vody a jedla.“

„A čo vzduch?“, spýtala sa Rea.

„Recyklujú ho palubné systémy.“, povedal Pheard.

„Dobre. Tak ako sa tam dostaneme čo najskôr?“, zaujímal sa Stan.

„Z vonkajšej strany obežnej dráhy Zeme sú statické transportné zariadenia na mikrovlnnom princípe, ktoré nás postupne dopravujú k hlavnému zariadeniu, ktoré je oveľa výkonnejšie a dostane nás za asi štyri a štvrt minúty k Európe.“

Onedlho tie zariadenia aj zbadali. Každé vyzeralo ako dvojica veľkých prstencov vedľa seba. Boli ďaleko, ale zrazu sa plameň v každom motore začal rýchlo zväčšovať, hoci nezrýchľovali.

„Čo sa deje?“, zdesene pípala Rea.

„Nabíjajú sa motory na maximálny výkon, aby sme sa dostali k transportným zariadeniam čo najskôr.“, povedal Pheard a Rea i Stan si vydýchli.

Motory sa veľmi rýchlo nabili a začali prudko zrýchľovať. Takto leteli asi minútu, keď začali opäť spomaľovať. Teraz už boli veľmi blízko. Z displeja kokpitu si mohli prečítať, že ich vzdialenosť od týchto prstencov bola okolo 550 metrov. Pri 400 metroch sa vnútorné strany prstenca napravo rozžiarili mihotavým svetlom farby ohňa. Pheardova stíhačka sa dostala do stredu, zastala oni leteli k nej. Ako náhle však všetci traja zastali v strede prstenca na pravej strane, svetlo vychádzajúce z vnútorných strán prstenca silne bielo zažiarilo a oni zrazu veľmi veľkou rýchlosťou leteli vpred, cez ďalšie prstence, ktoré patrične menili ich smer k ďalším prstencom. Pritom zrýchlenie ani nepocítili.

„Ako rýchlo letíme?“, zaujímal sa Stan.

„Sedemdesiatpäť tisíc kilometrov za sekundu, čo je štvrtina rýchlosti svetla. Hlavné transportné prstence nám vystrelia mikrovlnným impulzom rýchlosťou až dvestoosemdesiat tisíc kilometrov za sekundu, čo je skoro rýchlosť svetla a maximálna rýchlosť pri ktorej nedochádza k časopriestorovým deformáciám. Pri rých...“, odvetil, bez pochyb, Pheard.

„No dobre, dobre, dobre... až tak veľmi do detailov ísť nemusíte. Ste snáď techno-fetišista alebo čo?!“, zahriakla ho Rea. Nemala rada, keď sa veci príliš rozvádzajú do detailov.

„Ako je možné, že sme tak vyspelí a celkom sa to tají?“, spýtal sa Stan.

„Nasledovala by veta, ktorú nemáte rád, pán Teller.“, odvetil Pheard.

„A čo keby sa to uverejňovalo postupne?“, spýtal sa Stan „A ako vlastne viete moje meno?“, dodal prekvapene.

„Palubný počítač vašej lode vás preskenoval a identifikoval keď ste nastúpili na loď. Tieto lode sú teraz vaše. A pokiaľ ide o to uverejňovanie, ja o tom nerozhodujem.“, povedal Pheard.

„Aha. Tak vďaka za lode.“, uzavrel rozhovor Stan.

Medzitým už doleteli k cieľovým transportným kruhom, prudko spomalili, hoci to ani nepocítili. Hlavné transportné kruhy boli o niečo hrubšie, dlhšie a väčšie a pri aktivácii žiarili jasnejšie. Opäť vleteli do stredu prstencu a prudko zrýchlili. Bolo to zvláštne a úžasné letieť tak rýchlo takým jednoduchým spôsobom Stana však niečo napadlo.

„Prečo sme zrýchlenie nepocítili?“, zvedavo sa spýtal.

„Pretože ten mikrovlnný impulz pôsobí na štít lode a všetko vnútri štítu sa pohybuje rovnako rýchlo. Tak nastala rovnaká akcelerácia každého atómu naraz. V žiadnom prípade ale nepoužívajte transportné prstence ak máte úplne vybité štíty. Roztrhalo by vás to na kúsky.“, odpovedal Pheard.

Reou trochu myklo, ale Stan len zašomral niečo ako „riskantné“. Medzitým už boli ďalej než Mars a leteli nad Pásmom Asteroidov, keď uvideli ďalšie prstence. Prudko sa k nim priblížili, a behom zlomku sekundy sa vnútorná časť pravého z nich prudko rozžiarila, bez zastavenia preleteli pravým z nich a prudko zmenili smer a už leteli k Jupiteru. Blížili sa k ľadovému mesiacu Európa. Boli už niekoľko tisíc kilometrov od Európy, keď zrazu zastavili.

„Čo sa deje?“, spýtala sa Rea.

„Senzory zachytili nepriateľov, a preto nás palubný počítač zastavil a zrušil formáciu. Zdá sa, že tí mimozemšťania objavili našu tajnú základňu, ale zatiaľ nie je poškodená.“, zamračil sa Pheard.

„Čo teraz? Čo budeme robiť?“, spýtal sa Stan.

„Je načase, aby ste sa naučili riadiť vaše lode. Na ľavom operadle je touchpad so skrollovacím kolieskom. Miesto, ktorého sa dotknete vzhľadom na stred určuje smer otáčania stíhačkou a vzdialenosť od stredu s kolieskom rýchlosť otáčania.“

„A tým kolieskom určujeme rýchlosť?“, zaujímal sa Stan.

„Áno. A keď ho stlačíte, nabijete motory na maximum pre rýchly let. Ale potom môžete používať zbrane len na polovičný výkon, pretože väčšina ich energie sa presmeruje do motorov a štítov, aby bola cesta bezpečnejšia.“, povedal Pheard.

„Ako rýchlo môžeme letieť bez toho, aby sme museli nabíjať motory na maximálny výkon?“, zaujímala sa Rea.

„Stopäťdesiat kilometrov za sekundu.“, odvetil Pheard.

„Ale asi s nimi bojovať nebudeme slovami alebo narážaním, však?“, poznamenal Stan.

„Na pravom operadle máte tiež touchpad, ale bez kolieska. Keď sa ho dotknete, zobrazí sa na displeji kokpitu zlatý zameriavač. Miestom, kde sa dotýkate touchpadu určujete jeho polohu a zameranie zbraní. Keď pritlačíte, zbrane začnú strieľať. Sú to, laicky povedané, guľové bleskomety. Zásahu spojeneckých objektov zabráni palubný počítač.“

V strede riadiaceho panelu je 3D vrstvomý displej na ktorom sú priestorovo zobrazené bledomodré krížiky a v strede je zobrazená vaša stíhačka. Určuje to polohu ostatných týchto stíhačiek.

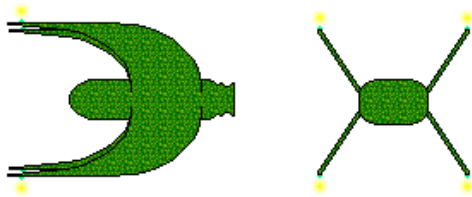
Nad panelom je malý panel s tromi riadkami. Spodný, zelený, určuje súdržnosť stíhačky na najslabšom najpoškodenejšom mieste. Stredný, sivý, určuje energiu štítov a vrchný bledomodrý stav nabitia batérie.

Napokon napravo na paneli sú ešte dve tlačidlá. To horné s obrázkom stíhačky v kružnici prečerpá časť energie z batérie do štítových generátorov, čím ich nabije a obnoví tak silu štítov na maximum. Štíty sa dobývajú aj samy, ale postupne. To spodné s obrázkom stanice slúži na aktiváciu vybraného objektu, napríklad na pristátie na stanici.“, povedal Pheard.

„Nemali by sme im už pomôcť? Toto je síce zaujímavé, ale tých nepriateľských stíhačiek je už dvadsaťosem a našich len štrnásť... teraz len trinásť!“, ozvala sa Rea.

„Áno, takže ako som vám povedal. A snažte sa!“, zahlásil Pheard a vyrazil vpred „DO ÚTOKU!!!“

Stan i Rea teda zapli zbrane a vyrazili v ústrety mimozemským stíhačkám.

Išlo to naozaj ťažko, hoci útočili na nich zo všetkých síl, vôbec to na nich nepôsobilo a ich strely ostávali pohlcované štítmí mimozemšťanov. Už ich ostalo len sedem a stále sa im nedarilo. Reu práve prenasledovala jedna mimozemská stíhačka, tak sa prudko otočila a začala rýchlo cúvať. Vypálila dávku striel, ale bez účinku. Reu už opúšťala nádej. Mimozemšťan na ňu vypáli svoje žlté strely, ale Rea to našťastie stihla rýchlo stočiť nadol a vyhla sa tesne, ale predsa.

„Zase mi nevydržali štítty.“, zahlásil Stan „Už som spotreboval štvrtinu batérie.“

Rea sa prudko otočila za mimozemskou stíhačkou a zacielila na trysku motora... vystrelila a trafila presne do trysky motora mimozemskej stíhačky. Chvíľu sa nič nedialo, no potom tryska zrazu žiarivo zasvietila, vyšľahol z nej veľký plameň a mimozemská stíhačka sa rozletela na kúsky.

„Mierť na trysky motorov!“, zakričala Rea.

Teraz, keď už vedeli, kde majú slabé miesto sa priebeh boja obrátil. Napokon proti poslednej mimozemskej stíhačke stálo šesť ľudských. Dala sa síce na útek, ale presne mierená strela Stana ju skolila.

„Dobre! To by sme mali! Vráťte sa na základňu!“, ozval sa neznámy veliteľský hlas.

Stan a Rea si všimli, kam sa ostatné stíhačky otočili - na povrchu malej. ľadovej a hladkej Európy bola veľká brána. Palubný počítač celú Európu označil ako spojenecký objekt a do dverí vletali po jednej ostatné stíhačky. Stan i Rea teda vybrali vstupné dvere a zvolili aktiváciu. Prileteli na asi 500 metrov, zrazu zastali a v ich kokpitoch sa ozval ženský hlas:

„Vybraný objekt je momentálne zaneprázdnený. Systém čaká na sprístupnenie.“

A naozaj, keď už ostali len oni dvaja, Stanova stíhačka automaticky priletela pred dvere, tie sa otvorili, a potom vletela sama dnu, načo ho Rea nasledovala. Stíhačky sami pristáli na voľných miestach. Boli vo veľmi priestrannej miestnosti asi päťdesiat metrov pod povrchom. Boli tu stovky stíhačiek a stovky ľudí. Keď vystúpili, všimli si rozhovoru kúsok vedľa medzi plukovníkom Pheardom a mužom s veliteľským hlasom:

„Ako to myslíte, že ste ich museli zobrat?!“

„Nemohol som ich tam nechať. Zahynuli by a vy to viete. A aj tak je lepšie, keď je nás viac.“, neochvejne vravel Pheard.

„Á, tu máme tých *civilistov*.“, povedal veliteľ a pozrel na Stana s Reou.

„Dovoľte mi pripomenúť, že oni prišli na to, ako zostreliť mimozemské stíhačky. A aj tak už vedia príliš veľa. A pridelil som im stíhačky.“, povedal Pheard.

„ČO?!“, zreval šokovaný miestny veliteľ.

„Inak by som ich musel nechať tam ľahnúť popolom.“, pokojne odvetil Pheard.

„Tak dobre.. môžu ostať. Pridelujem im hodnosti vojakov.“, otočil sa k Stanovi s Reou a povedal im: „Som generál Girens a velím tu. Plukovník Pheard vás určite rád zaučí do vecí a zvykov na tejto základni, však plukovník?“, dodal nebezpečným tónom.

„Áno, pán generál.“, povedal Pheard podradene.

Generál Girens sa otočil na päte a odkráčal preč.

„Nebojte sa.“, upokojoval Stana a Reu Pheard „Generál je dobrý človek, len je podozrievavý k novým ľuďom ktorých nepozná.“

4. Kapitola - Plahočenie popolom

Medzitým na Zemi:

Mníchov, Nemecko, Stredná Európa... alebo aspoň čo ostalo:

Tam, kde bývali množstvá ľudí teraz bola pustina horšia a pekelnejšia než nukleárna pustina po výbuchu antihmotovej bomby s tinnelovým jadrom (asi 5 silných vodíkových hlavíc). Nikde nebolo ani stopy po civilizácii, budovách, komunikáciách, všade bolo v podstate ticho. Čierna pustina miestami horela a asi 30 metrov nad povrchom sa vznášali husté tmavé mraky zelenkavého štipľavého dymu. Nikde nebol žiadny život, neprežili ani vírusy, iba občas so žblnkavým zvukom motorov prelietali skupinky mimozemských stíhačiek. Bolo to tu horšie než po nukleárnej svetovej vojne (ešte nebola - našťastie), až na to, že tu nebola vôbec žiadna radiácia. A nad oblakmi dymu sa stále vznášala veľká mimozemská loď z ktorej stále vylietali ďalšie a ďalšie mimozemské stíhačky. A to hlavné ešte len malo prísť... ešte nezačali celkom s inváziou a osídľovaním...

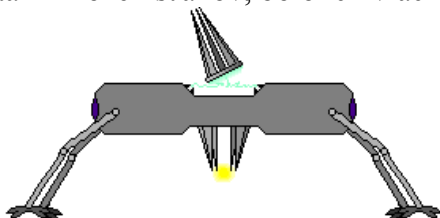
Obežná dráha Zeme, zvyšky Mesiaca:

Tu toho ostalo ešte menej. Po náhlom útoku ostal len jeden kusisko, mal asi dvadsať ton. Zvyšok sa odparil a vytvoril okolo tohto kusu kameňa hustú atmosféru, ktorá sa rýchlo vytrácala do vesmíru kvôli slabej gravitácii. Ten útok samozrejme spôsobil vychýlenie z obežnej dráhy okolo Zeme, zvyšok Mesiaca teda už len niekoľkokrát obletí nerovnomernou dráhou okolo Zeme a opustí obežnú dráhu Zeme navždy. Takto teda končí verný druh Zeme po mnohých tisícročiach. Mesiac už patrí len do minulosti.

Praha, Česká republika, Stredná Európa:

Ani tu neostalo veľa. Jediný rozdiel oproti Mníchovu je v tom, že tu nielen prelietavajú mimozemské stíhačky, ale pochoduje tu aj mimozemská pechota. A predsa tu niekto prežil. Niekoľko metrov pod zemou v bare Ignatius sa krčil od strachu barman Ivan Hornikovovski. Keď zdvihol hlavu, hoci sa stále neovládateľne triasol, naskytl sa mu pohľad na jeho zničený bar. Všetko bolo zničené a porozbíjané, bolo tu pološero. Všetky dvere boli zavalené a jediným zdrojom svetla tu bol veľký otvor v strope, cez ktorý prenikalo červené svetlo krvavého večerného slnka.

Keď sa Hornikovovski po dlhej chvíli čiastočne upokojil, vyliezol von cez otvor v strope a trasúc sa od strachu a hrôzy sa porozhliadal. Nachádzal sa na širej spálenej planine, na oblohe sa cez škaredo-oranžové oblaky výparov črtala hrozivá mimozemská loď a asi dvadsať metrov nad zemou prelietavali trojčlenné skupinky mimozemských stíhačiek, ktoré zvláštne akoby fosforeskovali. To však nebolo všetko... Asi 150 metrov od neho sa nachádzala robotická pechota mimozemšťanov, bolo ich viac než 10.

Ivan Hornikovovski bol príliš vystrašený na to, aby ich dokázal spočítať, veď sotva stál, aj to bol prikrčený a kolená sa mu triasli. Žalúdok sa mu chvel až mu bolo zle a celého ho pokrýval pot.

Kým si stihol čokoľvek premyslieť, slnko už zapadlo a jediné svetlo vychádzalo z mimozemskej pechoty. Ivan sa teda rozhodol vyhľadať si nejaký úkryt. Vybral si z vrečka malé svietidlo, zohrial ho v dlani čím ho rozsvietil a namieril jeho belasý lúč pred seba. Rozhodol sa ísť opačným smerom, smerom od čohokoľvek mimozemského.

Kráčal ľahko a rýchlo, lebo zem bola dokonale hladká, no dýchalo sa mu o niečo horšie, pretože z vlažnej zeme sa ešte stále dvíhali výpary. Oblaky boli také husté, že nebolo vôbec vidieť hviezdy. Išiel už niekoľko hodín, už stratil aj pojem o čase a začínal byť dosť unavený, no bál sa zaspáť, tak si len na chvíľu sadol, aby si odpočinul. Doľahli naňho ťažké myšlienky, bolo mu jasné že jeho rodina je už dávno mŕtva.

Po krátkom odpočinku sa opäť postavil na svoje unavené boľavé nohy a rozhodol sa prejsť aspoň pár stoviek metrov. Prešiel však už len niekoľko krokov a od vyčerpania a žiaľu klesol na zem a zaspal.

Ivan spal celkom nepokojne a keď sa zobudil po niekoľkých hodinách, bolelo ho celé telo. Stále ešte cítil únavu, no teraz sa ešte pridali aj hlad a smäd. Oči ho štípali a slzili mu. Znovu sa postavila a s veľmi pochmúrnou náladou kráčal ďalej spálenou pustatinou.

Neprešiel však ďaleko a všimol si ďalších mimozemských robotov. Obkľučovali ho. Vedel, že ho nájdu, nemal žiadnu únikovú cestu a na blízku nebol ani žiadny úkryt, kde by sa mohol skryť. Blížili sa...

Zrazu Ivan začul hluk leteckých motorov.. pozemských motorov! Blížila sa formácia šiestich pozemských atmosférických stíhačiek. Pripravili sa na útok. Mimozemská pechota si to však všimla. Namierili svoje vzdušné delá na ne... a vystrelili. Všetkých šesť stíhačiek roztrhala plazma vystrelená obrovskou rýchlosťou na kusy. Jeden robot sa však otočil k Ivanovi. Vystrelil z pozemného dela. Ivan sa prikrčil práve včas, takže mu len začali horieť jeho riedke vlasy, keď sa strela so svišťaním prevalila ponad jeho hlavu o pár centimetrov.

Strela zasiahla iného robota a iba sa rozplynula o jeho štít. Teraz si však Ivana všimli desiatky pechotných robotov a začali po ňom strieľať... Ivan nemal ani najmenšiu šancu. Zhorel na popol.

Pozemská základňa, Jupiter, mesiac Európa:

„Tak, to by bolo všetko...“, splasol ruky Pheard.

„Páči sa mi, že všetok odpad rozložíte na atómy a z nich poskladáte čokoľvek je treba.“, vyhlásila Rea.

„To bol môj osobný nápad.“, zamumlal Pheard.

Zrazu sa rozniesol chodbami hlas: „Za jednu hodinu nech všetci prídu do brífingovej miestnosti. Účasť povinná úplne pre všetkých.“

V konferenčnej miestnosti sa zatiaľ radili generál Johnatan Girens s miestnym „všvedom“ Joltsom (hlavný vedec na základni).

„Prvé padli USA.“, povedal Jolts „Padli ako Dvojičky na začiatku 21. storočia, alebo Pentagón, alebo...“

„JOLTS!!!“, zreval Girens „To, že nemáte práve v láske USA ešte neznamená, že ich nemajú radi všetci. Sú to naši spojenci...“

„Boli.“, upozornil ho potichu Jolts.

„To je jedno. Nie ste úplne nenahraditeľný. Pokračujte v hlásení.“

„Dobre, ale... Je to čierne a požiera to hranolky. Viete, čo je to?“, povedal Jolts a oči mu zasvietili.

„No neviem.“, zamrmal Girens a jeho nálada už začínala vriieť.

„Polovica USA!“, vyhlásil Jolts.

Girens sa trpkou usmial a povedal „Veľmi vtipné. Myslím, že som vám prikázal pokračovať v hlásení.“

„Dobre, dobre.“, durdil sa Jolts „Potom padla celá Austrália, namiesto Japonských ostrovov je ďalšia Mariánska priekopa, aj Anglicko môžete vygumovať s mapy, stredná Európa bola vyhladená súčasne spolu s južnou Amerikou a Afrikou a napokon zničili Áziu a Antarktídu. Kartografovia majú rozhodne čo robiť. Inak takmer iste to nikto neprežil.“

„Hmmm.“, zamyslel sa generál „Máte aj nejaké dobré správy?“

„To závisí od toho, čo je podľa vás dobrá správa.“, povedal Jolts „No myslím, že mám, pane.“, dodal rýchlo, keď videl ako sa generál tvári.

„Je tu istá šanca na víťazstvo. Naše víťazstvo.“, začal Jolts „ich štíty tvorí nejaká molekula spolu s energetickým poľom. Jednoducho povedané: neprenikne cezeň v podstate nič. Majú však slabé miesto. Ich motory nemôžu správne fungovať, ak sú pod vplyvom tohto štítu - neviem prečo. Dôležité je, že trysky motorov nie sú chránené štítom a samotné motory sú veľmi citlivé na silné vonkajšie podnety, napríklad výboje z našich zbraní. Takže ich stačí zasiahnuť do trysky motora a uškvarí ich to. Na ich hlavné lode budeme však musieť vymyslieť niečo iné, tie majú iný typ motorov, ktorý je krytý štítmami.“

„To by mohli byť dobré správy.“, usúdil Girens.

„V celku - máme istú šancu.“, zhrnul Jolts.

„Takže tvrdíte, že máme šancu ich poraziť?“, spýtal sa Girens zamyslene.

„Áno, pane. Ak trafíme našimi zbraňami vždy do trysiek ich motorov - čo nebude ľahké - a nevymyslia si dovedy nejaký nový druh štítu, tak ich to zničí. Majú síce vyspelejšiu technológiu a je ich oveľa viac, ale ich štíty neumožňujú kryť trysky motorov a zároveň ich zachovať v prevádzke. Predpokladám, že ich je menej než 14 miliárd, takže ak nasadíme všetkých 652 tisíc stíhačiek a 800 tisíc automatických sond, máme šancu.“, odvetil Jolts.

„Je to naša jediná šanca. Útok začne o 36 hodín. Nech sa všetci pripraví.“, určil Girens.

Jolts sa ale mýlil. Grydolliancov bolo 37,5 miliárd, a to ešte mali 4-miliardovú pechotu robotov (viz. vyššie). Ľudia teda nemali žiadnu šancu vyhrať tento boj, ani túto vojnu. Je ale všetko stratené? Ešte nie...

Materská loď, obežná dráha Zeme, 720 km nad zvyškami mesta Kábul:

„Ako je MOŽNÉ, že ste ich nezničili!?!“, vrieskal Glorash.

Ortix sa krčil od strachu a bľabotal „K-keď o-oni... no...“

„NO?!“

„Odhalili n-naše slabé miesto v š-štítoch.“, vyjachtal Ortix, vedúci pilot prepadovej formácie.

Glorash zreval od zúrivosti. Pozrel na displeje a usmial sa.

„Aspoň sa nám podarilo vyhladiť ich planétu. Dúfam, že ste ich preskenovali.“, dodal nebezpečným tónom.

„Áno, pane, ale ich základňa je tvorená z nejakej zliatiny, cez ktorú nemôžu naše skenery úplne preniknúť, takže údaje sú plus-mínus 4000 jedincov.“, povedal opatrne Ortix.

„Takže?“, spýtal sa Glorash.

„Je ich približne 650 tisíc jedincov“.

Glorash sa uškrnul „budú padať po desiatkach“.

„Vyzerá to, že sa pripravujú na útok, pane.“

„Naozaj? Pripravte pulzové pole. Upečieme ich.“

Pozemská základňa:

„Pane, pane!“, volal Jolts.

„Áno?“, ozval sa generál Girens.

„Pane, prišiel som na to, ako prenikneme cez ich štíty.“, povedal Jolts zadychčane, lebo utekal.

„Ako?“, zaujímal sa generál.

„Každej stíhačke dáme malú bombu. Keď ju vystrelíme, bomba sa rozochveje takou vysokou rýchlosťou, že atómy začnú do seba navzájom narážať bez fúzneho efektu, čím sa prudko rovnomerne rozohreje na vysokú teplotu a tak prenikne cez ich pole. Bomba má fúzne jadro a ako palivo som použil polónium. Bomba sa rozkmitá až pred ich poľom, pretože to zohriatie zapáli fúznú reakciu a výbuch nastane za 4.73 sekundy, čo je dosť na to, aby prenikla ich štítom a pripevnila sa plášť ich lode. Jedna veľa nezvládne vzhľadom na pevnosť ich pancierovania, no keď do toho istého miesta nasmerujeme ešte jednu, podarí sa nám prelomiť pancier. Holografia potvrdila, že tie lode nemajú vnútorné pancierovanie oddelení, takže tretia

bomba už spôsobí značné škody. Ak by, a je to pravdepodobné, ten tretí výbuch zasiahol reaktor ich lode, aj keby to tú loď nezničilo, upečie ich to radiáciou za pár sekúnd."

„Pôsobivé. A neodpáli sa tá bomba ešte v našich stíhačkách?“, uisťoval sa Girens.

„Pochybujem, pane. To je nemožné.“, odvetil Jolts.

„Dobre. Ako chcete rozmiestiť všetky bomby do všetkých stíhačiek do 26 hodín? Potom odlietame.“

„Replikátory a nanoboti.“, odpovedal Jolts stručne „nie je ich síce veľa, ale sú to veľmi rýchli a efektívni pracovníci.“

„Aha, chápem.“, povedal generál, ale neznelo to presvedčivo.

„A bomby dáme aj do sond.“

„Dobrý nápad. Je to všetko?“, spýtal sa Girens.

„Áno, pane.“, odvetil Girens s úsmevom, lebo vedel, že sa ho generál chystá pochváliť.

„Výborne Jolts, osvedčili ste sa. Dnes si už dajte voľno.“

„Áno, pane, vďaka, pane.“, povedal veselo Jolts a odkráčal.

„Niekedy ma fakt prekvapuje...“, zahundral Girens.

...3 hodiny a 21 minút do útoku:

Jolts práve dokončil prácu a rýchlo sa ponáhlal sa generálom.

„Neviete, kde je generál?“, spýtal sa blízko stojaceho vojaka.

„Áno, je hneď tu za rohom na toaletách...“

„Dik.“, povedal Jolts a rozbehol sa. Za rohom sa takmer zrazil s generálom Girensom.

„Jolts! Dávajte pozor, kam idete!“, zvolal generál.

„Prepáčte, pane.“, rýchlo sa ospravedlňoval Jolts „Len som vám chcel oznámiť, že všetky bomby už sú pripravené.“

„Dobre. Mali by ste sa pripraviť. Spali vôbec dnes?“, spýtal sa generál.

„Trošku.“, zaošívaj sa Jolts.

„Tak sa bežte poriadne vyspať, kým máte ešte trochu času. To je rozkaz.“, povedal generál, no usmieval sa.

„Vďaka, pane.“, povedal Jolts a odkráčal k ubytovniam.

5. Kapitola - Hnutie odporu

Na jedinej základni na Zemi bola veľmi napätá atmosféra. Do útoku, na ktorý ľudia vsadili všetko a záviselo od neho vymretie či prežitie jednej z rás, zostávala necelá hodina. Mnohí boli z toho veľmi nervózni, iní sa to snažili ako-tak zamaskovať. Mnohí si kládli otázku „Prečo práve my?!“ a niektorí sa zase zamýšľali, čo po tom, až to skončí tak či onak a čo potom s nimi bude. Tí, čo neboli príliš nervózni sa zhovárali a rozoberali svoje šance alebo sa snažili robiť 'proroctvá'.

Stan s Reou boli spolu na izbe a nerozprávali sa, pretože sa cítili hrozne sklúčene. Bolo im priam zle. A to od chvíle, keď sa dozvedeli, všetci na Zemi zomreli a svoje rodiny, priateľov či len známych už nikdy nevidia. Rea to znášala veľmi zle a niekoľko hodín preplakala a prevzlykala. Stan ju chcel upokojiť, ale nemohol rozprávať, akoby mal zaseknutú čel'usť. Nikto sa tu necítil dobre.

Keď ostávalo desať minút do odletu zo základne, Stan sa postavil, chytil Reu za plece a povedal: „Už je čas ísť, Rea... pod“.

Rea si len povzdychla, ťažko vstala a s pocitom akoby išla na šibenicu išla spolu so Stanom do hangáru. Keď už stáli pred svojimi stíhačkami, Rea krátko pozrela na Stana, potom ho tuho objala a potichu mu povedala: „Neviem, či to dokážeme... Sľúb mi, že to prežiješ... že budeme potom opäť spolu.“

„Bude to dobré... nech sa stane čokoľvek... onedlho to už skončí.“, povedal Stan zachrípnuto. „Dávaj na seba pozor, moja.“, dodal a zaštipali ho oči.

Napokon sa po chvíli pustili a vyliezli do kokpitov a čakali.

Práve vtedy už prichádzala väčšina pilotov, pripravovali sa, priali si navzájom veľa šťastia, alebo sa lúčili s priateľmi na ktorých už nezvýšili stíhačky. Behom niekoľkých minút už boli všetci na svojich miestach. Potom sa ozval z vysieláčiek hlas generála Girensa: „Všetci sú na miestach...? dobre... Poletíte vo ôsmich formáciách. Ku ktorej formácii patríte a kde je vaše miesto vidíte na displejoch. Jolts vám dal do stíhačiek nový software, takže teraz by vám mali trochu pomáhať a máte tam aj nástroj na automatické úhybné manévry. Stíhačka sa iba mierne pohne do strany, dosť na to aby sa vyhla čo najviac strelám a váš smer udrží vyrovnaný, akoby sa nič nedialo.“, generál sa nachvíľu odmlčal a potom pokračoval „Otváram vám všetky brány. Formácia alfa, vyleťte bránami.“, povedal a stíhačky z formácie alfa sa vzniesli z pristávacích plôch a zamierili k šiestim výstupným bránam základne.

Bránami vylietavali po niekoľkých naraz a o necelú štvrt'hodinu už boli všetci zoradení vo formáciách na obežnej dráhe Európy. Napokon sa otočili smerom k dopravným kruhom a čakali.

„Tých, čo očakávajú nejakú reč, sklamem. Cez dopravné kruhy sa prepravujte iba v podformáciách. Ku ktorej patríte viete, tak choďte podľa poradia. Choďte.“

Toto však chvíľu trvalo, kým sa všetci prepravili, vrátane automatických sond. Bolo veľmi veľa a naraz mohlo ísť dopravnými kruhmi iba štyristo stíhačiek. Viac sa ich tam jednoducho nezmestilo, no aj tak bola rýchlosť uspokojivá, pretože prakticky okamžite po nich mohli ísť ďalší, ktorí už boli dávno zoradení a pripravení. Po preprave hlavnými transportnými kruhmi a menšími kruhmi už boli len niekoľko stotisíc kilometrov od toho, čo zostalo z ich rodnej planéty, Zeme.

„Dobre. Pripravte zbrane, postupujte podľa zvolenej taktiky, nezabúdajte, že najskôr musíte bombami zneškodniť hlavné lode, skôr ako z nej vyletí priveľa nepriateľov. Hlavná, materská, loď je na opačnej strane obežnej dráhy Zeme, na ňu zaútočte ako poslednú...snažte sa... A nakopte tým prašivým bastardom zadky.“, dodal Girens.

Všetci vtom momente zapli motory a leteli smerom k najbližšej mimozemskej lodi.

Medzitým na Grydollianskej materskej lodi:

„Ortix!!“

„P-pane?!?“

„Upokojte sa. Mam pre vás... úlohu. Jeden z tých tvorov tam na ich planéte prežil. Dalnorg chce, aby ste ho navštívili, správali sa k nemu ako k hosťovi a nezabíte ho, kým nezaútočí alebo nás nejako nenapadne. Chce, aby ten tvor sledoval zánik svojej rasy.“

Na Ortixovej tvári sa razom zjavil diabolský úškrn s radosťou. Zrazu však vyzeral zarazene. Jeho veliteľ však samozrejme vedel, čo si myslí.

„Nechali sme ho prežiť naschvál. A Zilnar bol minule. Dúfam, že vám to neprekáža, že idete práve vy.“

„Nie pane, to nie... len ma to prekvapilo. Je to pre mňa česť.“

„To rád počujem. Pripravte sa, o chvíľu odchádzate.“

„O chvíľu?!“, zašepkal Ortix.

„Áno, o chvíľu. A čím skôr, tým lepšie. Tak choďte.“

„Pane? Mám jednu otázku.“, pomaly povedal Ortix.

„Ale rýchlo. Mám ešte niečo prebrať s Riffom a na našej lodi sa na takú vzdialenosť nedá používať telepatia, ako iste viete, takže budem musieť ísť za ním.“, poznamenal Mwoz.

„Ja len... prečo toto všetko vlastne robíme?“

Mwoz nasadil prekvapený výraz, no nepovedal nič.

„Mám na mysli prečo sme jedného vždy nechali na žive a jedno s druhým, keď ho aj tak nakoniec zabijeme??“

„Je zdrojom mnohých cenných a užitočných informácií. Chápeš, Ortix?“

„Aha... jasné. To ma nenapadlo.“ „Občas vám to zapína naozaj pomaly, skoro ako tým... ako sa to... ľudom. Mali by ste si viac cvičiť myseľ, Ortix.“

Asi áno... No, “

„No teraz už bežte do transportnej centrály. Teleport je už pripravený a čakajú už iba na vás.“

„Už idem.“, povedal Ortix a ponáhľal sa preč.

Na Zemi sa práve prebudil jej posledný ľudský obyvateľ, Milan Polák. Rozhliadal sa okolo seba, nemohol uveriť tomu, čo vidí, triasol sa od strachu, čo s ním bude, a vôbec nechápal, ako mohol na povrchu prežiť, keď všetci naokolo zomreli. Ako sa tak obzeral, zrazu sa k nemu blížila skupinka mimozemskej pechoty, ktorá ho rýchlo obkľúčila. Milanovi sa tak roztriasli kolená, až spadol a na čelu mu vystúpili kropaje studeného potu. Oni však neútočili... a Milan nechápal, prečo. O chvíľu už Ortixa teleportovali na povrch vyprahutej a zničenej Zeme, len niekoľko metrov od Milana. Pomaly sa k nemu obrátil, pozrel naňho svojím prenikavým pohľadom a nespúšťajúc z neho všetky štyri oči sa k nemu kĺzavo približoval. Milan akoby zapustil korene, vôbec sa od strachu nemohol ani pohnúť.

Ortix hľadel Milanovi do očí a pomaly si to k nemu šinul. Keď už bol pri tých záhadných robotoch, Milan pocítil podozrivé šteklenie v očiach, ktoré takmer okamžite vystriedalo ostré bodavé pálenie a hneď na to ho neznesiteľne rozbolela hlava. Zrazu sa jeho myseľ zaplňala spomienkami, od narodenia až po dnešný deň, veľmi rýchlo mu pred očami prebehol celý život, najšťastnejšie spomienky aj tie najtemnejšie, a aj spomienky, o ktorých ani nevedel, že si ich ešte pamätá. Potom to náhle prestalo tak rýchlo, ako to začalo.

„Čo to malo znamenať? čo to bolo?“, pomyslel si vydesený Milan.

Ortix naňho stále mlkvo hľadel. A potom Milan počul hlas v svojej hlave, ale táto myšlienka určite nebola jeho: „To som prenikol do tvojej mysle.“

Milan sa zarazil, spýtavo pozrel na Ortixa a pomyslel si: „Komunikujeme spolu myšlienkami?“

„Áno.“ ozval sa ten hlas v jeho hlave, a pokračoval: „Moje hlasivky mi neumožňujú s tebou komunikovať tvojou rečou.“

‘Bud’ som zbláznil, alebo mi ten predo mnou lezie do hlavy.’, pomyslel si Milan.

„Toto sa volá telepatia. Moje meno je Ortix Vlarny Infer. Ty si Milan Polák. Obyvateľ tejto planéty.“, ozval sa ten hlas a Milanovi bolo už celkom jasné, komu patrí.

„Tejto planéty? Jej zvyškov!!! Pozri sa, čo ste tu narobili!“, pomyslel si zlostne.

„Upokoj sa, nestojí ti to za to. Teraz už viem všetko, čo si vedel ty, takže ťa môžem bez okolkov na mieste zabiť, a nebude ťa škoda, takže opatrne. Ale nezabijem ťa... zatiaľ.“

„To fakt veľkorysé... Prečo naša planéta? Prečo?“

„Prirodzený dôsledok evolúcie. Aj vy ste túto planétu ovládli - predtým - a stali ste sa tu dominantným druhom. Ber to tak - iba silní môžu prežiť odveký boj medzi druhmi.“

„Chceš mi snáď naznačiť, že sme menejcenní a zbytoční, či čo?“

„V istom zmysle slova a pri istom pohľade na vec... áno. Ale vaša technológia sa nám nesmierne hodí. Je zaujímavé, ako rýchlo ste sa vyvíjali. Vy, aj vaša technológia. Vaša technológia sa vyvíjala skoro tak rýchlo ako naša.“

„Ale to znamená, že vaša je vyspelejšia. Tak načo potrebujete našu?“

„Pozri sa na to logicky, Milan. Vaša technológia sa predsa vyvíjala pomalšie, ale iným smerom, ako tá naša. A tá najväčšia sila vzniká spojením viacerých častí, aj slabých.“

„A kvôli technológii ste nás museli vyhľadiť?! Nemohli ste s nami uzavrieť spojenectvo? Nebolo by to tak lepšie pre obe strany?“, rozhorčoval sa Milan.

„Lepšie by to bolo iba pre vašu stranu. Ale teraz je to už jedno. Aj keby... deliť sa s vami o toto bohatstvo surovín??? NIKDY!!!“

„Tak ste nám mali dať možnosť odísť, alebo niečo.“

„Nie. Jednoducho ste museli byť vyhladený. Taký je postup. Možno ho nechápeš, ale je oveľa lepšie premyslený, než si vieš vôbec predstaviť.“

Milan si zronene sadol.

„Celý čas som si myslel, že vo vesmíre je určite veľké množstvo rás, a my narazíme práve na vás. Do čerta!“

„Myslíš, že by ste mali šancu, ako spojenci nejakej inej rasy?! Asi ťa sklamem, Milan. Vo vesmíre je síce obrovské množstvo civilizácií, ale my ste tí najmocnejší.“

„A ak sa raz objaví niekto, kto vás premôže?“

„Tak zomriem s úsmevom na tvári, akoby niektorí tvojho druhu povedali. Aj tak, tento... počkaj... 8647-ročný jednotvárný život ma už začína unavovať a nudíť. Je to otrava žiť 12000 rokov, aj keď presne vieš, v ktorý deň, hodinu, minútu a sekundu zomrieš. Ale čo... Je tam toho. Máme tu ešte jednu vec.“

„Akú?“, zaujímal sa Milan zachmúrene.

Ortixovi však zrazu zasvietili oči (alebo čokoľvek to už mal na hlave) a namiesto odpovede sa otočil a pozrel hore na mimozemskú loď. Chvíľu nehybne stál, zrejme zadumaný, a potom sa otočil naspäť k Milanovi.

„Mám pre teba dosť zvláštnu správu... Náš vládca chce, aby si bol posledný žijúci človek.“

„Moment...“, Milan sa zarazene postavil, „Tak moment... Mám taký pocit, že ja som posledný žijúci človek! Po tomto vašom vyčíňaní nás tu akosi veľa nezostalo!!“

„Upokoj sa... Hnev ti tu veľmi nepomôže. Nie si posledný žijúci človek. Vlastne si, ale si posledný žijúci človek na tejto planéte.“

„Na tejto planéte?!“, začudoval sa Milan. Ani z polovice nechápal, kam tým Ortix mieri.

„Na tejto planéte.“, potvrdil Ortix a pokračoval „Na vašom druhu je veľmi zvláštne to, že si úmyselne zatajujete isté veci...“, pokračoval Ortix.

„...Takže o mnohých veciach, ktoré by sme mali vedieť, vie len tá ***** armáda! Asi tým myslíš ďalšie vládne tajomstvo na ktoré svet ešte nie je pripravený! Akoby sme boli malé deti, čo sa hrajú na piesočku a nedokázali by pochopiť jeden ***** fakt navyše!“

„Načo také silne slová, Milan?!“, prekvapene mu prehovoril do mysle Ortix „Tie ti vôbec nepomôžu. Práve naopak. Musím ti však povedať, že to 'armádne tajomstvo' sa odhodlalo na útok, takže moc dlho na smrť čakať už nebudeš.“

„To je naozaj svetlá stránka... Stále si mi však nevysvetli, prečo ste mňa nechali nažive.“

„TO je pravda. Si len náhodným výberom nášho... nazvime to počítač. Takže: náhodne si bol vybraný našim počítačom, aby si bol počas nášho útoku ochránený silovým poľom. Tých,

čo na tejto planéte nevyhubil náš útok dostali tieto roboty, ktoré vidíš vôkol seba. Ty však máš byť posledným svojho druhu, ktorý bude, na žive a máš mať možnosť sledovať, ako tvoji spoločníci umierajú. Lenže potom sme odhalili tú tajnú mimozemskú základňu, vystavanú vašim druhom, ktorú sme si predtým nevšimli, pretože výchylka na meračoch bola minimálna. A ty máš teraz opäť jedinečnú možnosť sledovať pomalý zánik celej tvojej rasy."

„Úžasné... hovoríš to, akoby som mal byť rád, akoby som vyhral v lotérii alebo čo. Ale taký ja nie som, aby som sa pozeral s radosťou na to, ako všetci naokolo zomierajú."

„Tak či onak... nemáš veľmi na výber.", dodal Ortix.

Ortix prešiel vedľa Milana a chvíľu mlkvo čakal, akoby sa celkom určite niečo malo stať. Zrazu sa pred nimi objavil malý obláčik hmly, ktorý sa rýchlo krútil, splošťoval a rástol, až sa z neho vytvoril veľký disk, ten potom priehľadnej od stredu po okraj, až sa pred nimi utvoril veľký disk, ktorý bol priehľadný a akoby zahalený jemnou hmlou. Hmla zrazu zhustla a hneď nato sa celkom rozplynula a za ňou sa objavil obraz. Ortix konečne v myšlienkach opäť prehovoril k Milanovi. „Taktó budeme sledovať priebeh tam hore na obežnej dráhe vašej... ehm... našej planéty."

„Naše displeje bootujú rýchlejšie.", sucho poznamenal Milan.

„A dokážete tie vaše displeje vytvoril z hocičoho, aj plynu jedinou myšlienkou?"

„Myšlienkou?! Čo sme v nejakom sci-fi románe?"

„Možné to je... jeden nikdy nevie. My - Grydolianci - však ovládam telepatiu tak dokonale a takou silou, že dokáže meniť samotné atómy a spájať ich do molekúl tak, ako treba."

„Určite to ale trvá dlho sa to naučiť."

„Telepatiu, telekinézu a ovládanie mysle nižších druhov ovládame od narodenia."

„Mám na mysli to..."

„...zloženie a rozmiestnenie atómov konkrétnej veci. Pomocou telepatie si odovzdávame svoje celoživotné znalosti, tento proces trvá len pár minút, u teba to bolo len pár sekúnd, pretože vieš zatiaľ toho málo a zažil si ešte menej."

„Mám taký pocit, že som vám svoje znalosti neodovzdal dobrovoľne."

„Nezabúdaj, že máme veľkú moc nad myšliami iných nižšie vyvinutých tvorov."

„Na to sa dá len ťažko zabudnúť.", sucho poznamenal Milan a pošúchal si čelo.

„Teraz sa však vráťme k tomu podstatnému..."

Obraz sa zrazu zmenil. Sledovali Zem, okolo nej bolo dvadsaťpäť a jedna z nich bola najväčšia. Bola taká veľká, že by sa do nej bez problémov zmestili všetky ostatné lode ich flotily. Zem vyzerala celkom pochmúrne. Vyzerala skôr na Venušu alebo Mars než na kedysi životom kypiacu planétu Zem. Mimozemské lode boli celkom nehybné. Všetko vyzeralo, akoby sa nič nedialo, akoby to bol všedný deň.

„Váš mizerný druh si myslel, že by nás mohol poraziť. Momentálne k našim inváznym lodiam letia státisíce vašich malých lodí. Tuším im hovoríte 'stíhačky'."

„Toho mizerného druhu je pomerne dosť.", poznamenal Milan.

„Ten mizerný druh nemá ani najmenšiu šancu. Zatiaľ čo vás je len zhruba 1 452 000, nás je 28 miliónov. Nemusíš byť ani veľmi inteligentný na to, aby si pochopil, že kto má väčšiu šancu. Navyše jeden 'mudrc' od vás si myslí, že ak by nás bolo iba 14 miliónov, tak by ste mali vcelku dobrú šancu na víťazstvo."

„Ako to vieš?"

„Zabúdaš na silu našej mysle.", poznamenal Ortix, ale neprezradil, že viac sa im nepodarilo zistiť, pretože nie sú vôbec zvyknutý na stavbu ľudského mozgu a zložitost' ľudského vedomia, takže sa im - zatiaľ - nepodarilo veľa zistiť.

„Momentálne tie vaše stíhačky prilietajú k našim lodiam. Uvidíme akú majú šancu."

„Chceš sa stavať? Určite veľkú.", pomyslel si Milan.

„O tom pochybujem. No, a už ich aj vidíme."

O v tej chvíli sa v obraze objavili státisíce stíhačiek, leteli k najbližšej lodi. Milan začínal byť napätý, uvažoval, akú majú naozajstnú šancu, akú má on šancu a koľko toto asi potrvá.

Pozemské stíhačky leteli k lodiam a boli čoraz bližšie. Zrazu sa z najbližšej mimozemskej lodi strašne oslnivo zablysko a Milan sledoval veľkú tlakovú vlnu, aká by nastala pri silnom nukleárnom výbuchu vo vesmíre. Táto bola ale akási zvláštna - vôbec na pozemské stíhačky nepôsobila, tie leteli ďalej, akoby sa nič nestalo, dokonca miestami menili svoje miesta v formáciách.

„Zhqôe Í!“, zvraskol Ortix, ale Milan počul aj jeho myšlienky: „Ako to?!“

Milan sa usmial. Zrejme išlo o nejaký silný druh útoku týchto mimozemšťanov, ale zdá sa, že na nás - našťastie - vôbec nepôsobí. Zdá sa, že máme nádej, pomyslel si. Tiež si všimol ešte jednu vec - nech Ortix hovorí hocijakým jazykom, v myšlienkach mu stále rozumie.

Teraz už však vylietali z mimozemskej lode - jedinej - tisíce stíhačiek naraz, čo svedčilo o tom, že určite nastane tuhý boj. Pozemské stíhačky sa zamiešali medzi mimozemské, ale 3 nezmenili smer, leteli čoraz bližšie a vypálili akési veľké strieborné strely, ktoré Milan považoval za rakety s náložou. Strely sa však z ničoho nič rozplynuli. Zrazu však nastal oslepujúci výbuch na povrchu veľkej mimozemskej lode, potom ďalší a tretí bol výbuch, ktorý vychádzal zvnútra lode. Diera v mimozemskej lodi o chvíľu silno zažiarila matným fialovým svetlom. Následne akoby sa po povrchu lode rýchlo šírili oslepujúcu žiarivé pukliny, ktoré sa rôzne križovali, spájali a rozdeľovali, až napokon pokryli celú Grydollianskú loď. Tieto pukliny ešte raz oslepujúcu zažiarili a napokon sa celá loď roztrhala na päť obrovských neforemných kusov.

„To snáď nie...“, počul Ortixove myšlienky Milan.

Na obežnej dráhe zvyškov Zeme:

„Tak to by sme mali... už je ich len 23, a potom tá veľká.“, poznamenal jeden z pilotov po tom, čo posledná prítomná mimozemská stíhačka skončila ako ohňostroj.

„Len?!“, zatiahla Rea „Len?!? Je nás akosi menej po tom útoku na prvú z nich. Vydýchnem si, až to bude za nami.“

„Presne...“, pridala sa Stan „Čím je nás menej, tým rýchlejšie nás bude ubúdať - to je logické. Zaujímalo by ma, prečo práve ja a Rea sa musíme zúčastniť na tomto útoku. Sme v armáde len zopár hodín.“ „Ste obeť vlastného úspechu; odhalili ste slabé miesto v ich štítoch, čím ste umožnili...“, začal Jolts, ale prerušila ho Rea: „Radšej by som sa obetovala a pre verejné dobro ostala na základni so Stanom. A ten vlastný úspech si môžete strčiť do...“

„Toto je verejný kanál pre komunikáciu,“ prerušil Reu generál Girens, a pokračoval: „takže vážte silu svojich slov, slečna. Mali by ste byť radi, že ste nažive a s nami, a nie...“

„Chcete tým povedať, že máme byť radi, že naše rodiny, všetci priatelia a všetci známi a blízni sú mŕtvi. Sakra - som mladá žena, život pred sebou - aspoň dúfam, mám skvelého priateľa a chcem, aby to aj tak ostalo.“, vyrozprávala sa Rea.

Nastalo ticho, nikto nemal žiadne pripomienky, všetci mysleli na slová, ktoré sa dostali do éteru z Reiných úst. Napokon ticho prerušil Stan: „Mali by sme už radšej pokračovať v tom, čo sme začali, nech to máme za sebou... Vlastne by ma zaujímalo, prečo nás zatiaľ nenapadli.“

„Pretože majú zjavne nejakú taktiku. Akú, to neviem, dúfam však, že my budeme rýchlejší“, začal generál Girens „a porazíme skôr, ako už bude neskoro. Je to takto pomalé, melodické, aj keď nechápem, prečo.“

Po týchto slovách sa stíhačky a sondy začali opäť presúvať a preskupovať a zamierili k ďalšej lodi, pretože Stanove slová boli každopádne múdre slová, a každý to už chcel mať za sebou, nech by už mal byť výsledok ich snahy, či len pokusu, sladký alebo horký.

Takto ešte vyradili štyri veľké lode s menšími stratami a šesť ďalších s trochu väčšími stratami, čím „vyčistili“ celú pologuľu, čo bol pre Grydolliancov ťažký úder, ba priam strela do oboch rúk. Nebol to však smrteľný výstrel do čela. Lenže Grydollianci boli oveľa mocnejší, než sa zdalo. Za rýchly pár minút, čo sa toto udialo si pripravili taktiku.

Na hlavnej lodi Grydolliancov:

„Ako to, že náš pulz na nich nemal účinok?“, spýtal sa Dalnorw Glorasha tak pokojne, ako len Grydollianec mohol svoje emócie ovládať.

„Náš pulz nemohol preniknúť cez ich... štítový, pretože majú záporný elektrický náboj...“

„...rovnako ako náš pulz, takže sa namiesto pritiahnutia odpudzovali. Budeme teda musieť...“

„...použiť opačnú polarizáciu. Potom to ale ich nervovú sústavu vôbec nepoškodí. V ich nervovej sústave sú informácie, nervové vzruchy, prenášané elektrickými výbojmi, ktoré sú však prenášané kladnými iónmi. Takže náš pulz u nich vyvolá len chvíľkové napnutie všetkého svalstva. Na druhú stranu - ich technológia využíva ako energiu fotóny, čo je veľmi efektívne a bezpečné, aj keď zložité. Ale časť ich technológie je závislá na elektrónoch, konkrétne generátor štítov. Uňho to vyvolá 'skrat', pravdepodobne sa vznieti, poškodí plášť ich zdroja, ten následne uvoľní mohutný výboj fotónov...“

„A aj keby ich to nezabilo, nebudú mať funkčné prístroje, môžu vybuchnúť. Poďme na to!“

„Prišli ste na to tento krát veľmi rýchlo... mohlo by to byť tak častejšie.“, poznamenal Dalnorw.

„Nebudeme však môcť 'odpratať' všetkých, na to nemáme dost energie a času a bude to musieť byť usmernený výboj mimo našej lode.“

„Aha. Robte, čo uznáte za vhodné. Nesklamte ma.“

Na obežnej dráhe Zeme:

Stíhačky takmer vyvrážděných pozemšťanov sa blížili k ďalšej veľkej mimozemskej lodi.

„Jolts, Holksová, Teller! Berte si tú veľkú a pošli im pozdrav!“, ozval sa z vysielacieho hlasu generála Girensa.

„Rozumiem... poslať tej veľkej ľúbostný list ;-).“, s úškrnom poznamenal Stan.

Jolts, Rea a Stan rýchlo utvorili formáciu a leteli čo najrýchlejšie k veľkej lodi. Vypustili svoje bomby, zmenili kurz a preleteli za túto veľkú loď. Bomby sa rozkmitali a akoby 'rozplynuli'. Onedlho všetky tri patrične vybuchli. Lenže tesne pred tým, než vybuchol reaktor a roztrhal celú ich loď, Grydollianci použili upravený pulz. Cez valnú väčšinu stíhačiek a všetky sondy sa prehnala silná tlaková vlna, chvíľu sa nič nedialo a všetci na seba nechápavo pozerali. No potom sa začali cez vysielacieky šíriť mnohé úši - trhajúce bolestné pred smrteľné zvrasknutia a takmer všetky stíhačky a úplne všetky sondy vybuchli.

Chvíľu tí, čo ostali na seba len šokovane pozerali na nezmohli sa na slovo. Po chvíli však prehovoril celkom šokovaný Stan: „Čo to bolo?!“, skoro zašepkal.

„Zrejme to isté, čo im nevyšlo na začiatku.“, zamudroval prekvapeným hlasom Jolts.

„Ale... čo teraz?“, ozval sa jeden z vojakov.

„Rýchlo preč!!! Späť na základňu! Idú na nás!!!“, vykrikla Rea. Práve vtedy sa z najbližšej veľkej mimozemskej lodi rojilo veľké množstvo stíhačiek naraz. Takmer všetci sa otočili a zaradili najvyššiu rýchlosť smerom odtiaľto, ale asi 50 pilotov tu zostalo. Jeden z nich prehovoril: „Aj tak je to márne... je po nás.“. Onedlho to už bola pravda.

Stan, Rea, Jolts, a asi 120 ďalších letelo preč z bojiska, bieli ako kriedy. Transportné prstence pri obežnej dráhe Zeme už mali nadohľad celkom zreteľne, ale to ich už dobíjali ďalšie mimozemské stíhačky.

„Neobraccajte sa! Je ich priveľa! Nemáme šancu proti takej presile! Čo najrýchlejšie utvoriť formáciu a použiť transportné kruhy!!!“, ozval sa hlas generála Girensa.

Všetci sa poponáhľali ako sa len dalo. Už boli tesne pri kruhoch, keď ich formáciu dobehli na dostrel mimozemšťania. Siedmich okamžite rozmetali na kusy, štrnástim úplne vybili štít práve vtedy, keď chýbali len milisekundy do aktivácie kruhov, a to ich roztrhalo na kusy. Ostaní unikli.

„Zatiaľ sme unikli...“, vydýchol si Jolts.

„Mám taký zvláštny pocit, že sa niekto trochu sekol vo výpočtoch...“, sucho poznamenal Stan, no v skutočnosti to v ňom vrelo.

„Nikto nie je dokonalý...“, okamžite sa ohradil Jolts „mýliť sa je ľudské a ja som len človek, takže...“

„...a niekedy majú tie chyby takmer smrteľné následky.“, dokončil Stan.

„Prestaňte vy dvaja! Na také somariny teraz nemáme čas. Teraz už nemáme čas na nič.“, uzavrela ich hádku Rea.

Pomaly doleteli až ku hlavným transportným prstencom a cez ne zamierili k základni na Jupiterovom mesiaci Európa. Asi s v polovici cesty opäť prehovorila Rea: „Takú smolu... Náš prvý kontakt s iným mimozemským druhom s dopadlo to práve takto.“, povedala a sklonila hlavu.

„Hmm... veru... počkať...“, začal Jolts „Ved' toto nie je náš prvý kontakt, ale druhý!“

„Druhý?!“, začudoval sa Stan.

„Presne.“, hovoril Jolts rýchlo „Boli veľmi vyspelí, ale mali nejaké problémy a my sme im pomohli, tak s nami uzavreli spojenectvo.“

„Fajn... a kde sú teraz?“

„Odišli preč do diali, až do inej galaxie.“, povedal Jolts zachmúrene.

„Aha... keby sme tak mohli odísť za nimi...“, vzdychli si niektorý.

Jolts si však zrazu na niečo spomenul. Pomaly vytiahol svoj privesok, čo mu visel na krku. Dal mu ho predchodca generála Girensa, pretože mu dôveroval. Skúmavo sa naňho zahľadel. Vôbec nevyzeral, že by bol pozemského pôvodu.

6. Kapitola - Koniec... ?

Medzitým na Zemi:

Milan si celkom zronene sadol, videl, že kým dostanú ostatných, čo unikli, je len otázka času. Hlavu mal zaborenú do dlaní a premýšľal, čo teraz.

„Teraz už len môžeš čakať.“, oznámil mu telepatiou Ortix.

„Prečo ste vlastne takíto? Prečo? Prečo?!”

„Lietame z planéty na planétu, vyhubíme ďalší nepotrebný druh, prevezmeme ich technológiu a čerpáme prírodné zdroje.“

„Správate sa ako vírusy. Nikto iný nemá takýto postoj k životu.“

„Tak potom sme veľmi efektívne vírusy, však?“

„Určite ste neboli takíto na začiatku... určite ste boli iný.“

„Na začiatku... na začiatku všetkého je sen, nech si hovorí hocikto hocičo. Na začiatku bol sen. Sen nášho vodcu. Tak sa všetko začína snom - a on mal sen o nás, ako o najmocnejšom národe v celom vesmíru. A tak sa všetko začalo. A teraz sme ten najlepší najmocnejší a najdokonalejší druh!“

A Ortix pokračoval; hovoril, ako ho vzrušuje zabíjanie, s akou radosťou sleduje bolesť a utrpenie "nižších" druhov. Hovoril v mysli ďalej o všetkých národoch a planétach, ktoré vykynozili, potom vyťažili jej bohatstvo a išli ďalej. Veď takých zbytočných a podradných národov je v galaxii kopa a je škoda tú pliahu a špinu nevykynozit' - a či už rýchlo, alebo pomaly a veľmi bolestne.

„Už sa mi vôbec nechce čakať. Prečo ma jednoducho nezabiješ?“

„Ale veď to by potom nebola zábava. Teda ako pre mňa.“

Milan na Ortixa znechutene pozrel. V očiach sa mu zračila vražedná zloba. Chcel ho udrieť, zbiť, zabiť; aby zaplatil za necitlivosť a brutalitu jeho národa. Chcel pomstiť svojich mŕtvych rodičov, svoju ženu a dcérku, ktorá mala mať dnes narodeniny, a za svojich mŕtvych priateľov. Postupne sa v ňom nahromadilo také množstvo adrenalínu, že by bol schopný utlačiť autobus. Jeho emócie už dosahovali bod varu. Vedel, že aj keď sa mu to podarí, tak neunikne odtiaľto živý. Ortix, nič netušiac, naňho len hľadel.

Milan sa prudko postavil a otvorenou rukou prstami napred vypichol Ortixovi oči. Okamžite ho strašne popálila jeho krv a takmer ohluchol od bolestného zvresknutia Ortixa, ale už mu to bol jedno. Chcel mu spôsobiť čo najväčšie muky, na ničom inom už nezáležalo. Potom mu z celej sily udrel tam, kde si myslel, že má hrdlo a utrhol mu čeľusť. Vedel, že roboti zasiahnu, tak sa rýchlo prikrčil. Prvej strele sa vyhol, a tá vypálila v Ortixovi diery. Druhá ho však trafila do chrbta. Takmer to nebolelo. Ortix si nahmatol diery, ktorú doňho vypálila strela z pechotného robota, odpadol a zomrel. Milan pocítil ten zvláštny pocit, keď z vás vyprcháva nenávratne život, ale vám to už je celkom jedno... ten pocit blaha, keď človek jednoducho nemusí myslieť, jeho myseľ je celkom pokojná a ničím nerozrušená. Len okolie sa akosi čudne zahmlievalo a Milan strácal rovnováhu. Dopadol na kolená a jeho myšlienka zaletela k jeho rodine. Napokon sa prevážil dopredu a dopadol tvárou dopredu na vyprahnutú spálenú zem. Milan stratil vedomie. Tak sa pomstil Milan, posledný ľudský obyvateľ planéty Zem.

Medzi pásmom asteroidov a Jupiterom:

„Toto nedopadlo veľmi dobre. Má to ešte vôbec nejaký význam?“, ozval sa jeden z vojakov.

„To si nemyslím. Pochybujem Dostanú nás, pomaly po jednom alebo naraz.“, ozval sa zas iný.

„Mohli by sme sa na základni dlho brániť.“, pridala sa ďalšia.

„Ale nemalo by to vôbec žiadny zmysel, proti takejto presile jednoducho nemáme ani najmenšiu šancu. Onedlho tu aj tak budú, aby to s nami skončili.“, prehovorila jedna vojačka.

„A čo naši nováčikovia? Hm? ich nič nenapadá?“, ozval sa zas iný.

No Stan ani Rea teraz neboli schopní slova. V tejto ponurej temnej hodine, v ktorej videli umrieť toľkých ľudí naraz iba hľbali vo svojich temných myšlienkach. Bolo im jasné, že to mohli byť oni, že by tam zomreli tiež. Práve teraz si obidvaja hovorili, či to má ešte nejaký zmysel, či by nebolo lepšie sa hneď vzdať, nech to majú za sebou, lebo od toho čakania na smrť by chceli kričať. Napokon prehovorila Rea: „Náš prvý kontakt... a skončilo to takto...”

„Veru... vlastne nie,“ ozval sa generál Girens „nie prvý... už druhý.“

„Druhý?“

„Áno - druhý. Je to asi 80 rokov, čo tu boli - Zirvianli, tak nejako to znelo ako si hovorili.“

„Zirvianli?!“

„Bolo trochu nedorozumení, ale aj keď sme celkom neporozumeli názvu ich rasy, podarilo sa nám s nimi uzavrieť spojenectvo.“, zakončil generál Girens.

„A? Nezanechali nám niečo? Nejaký...“, začal Stan.

„Ale hej, zanechali. Jeden zvláštny amulet. Doteraz netušíme, na čo je... alebo bol. Dostal ho môj predchodca ale kde je teraz, to nikto nevie.“

Stan si vzdychol. Jolts však zvrátil čelo, po chvíli ho uvoľnil. „Nieкто to predsa len vie.“, ozval sa po chvíli „...ja.“, dokončil.

Rea zdvihla zvesenú hlavu, Stan a mnohí iní pocítili istý záblesk nádeje, hoci ani netušili, čo by jeden taký amulet zmohol. Už boli skoro na základni.

„Kto? Kto je to? Kto ho má?“ , zvolala Rea.

„Predsa ja.“, odvetil Jolts.

„Dobre, všetci na základňu a do ubytovní.“, zavelil generál Girens.

Na Materskej lodi Grydoliancov:

„Kedy ich zničíme?“ , spýtal sa Gilgron.

„Už nie sú dôležití... ani nebezpeční. Už nezmôžu nič, nemajú už vôbec žiadnu moc.“, rozhodol Dalnorg „Vykašlite sa na nich.“

„Áno pane... aj keď... jeden z nich, ten posledný na planéte, zabil Ortixa.“

„Hm... viem. A prekvapilo ma to. Tento druh... ale čo.“ obrátil sa k Gilgronovi tvárou „Revitalizujte Ortixa, a potom mu obnovte pamäť.“

„Rozumiem.“

Na Jupiterovom mesiaci Európa:

V laboratóriu na základni sa radili Jolts a Girens, a - zrejme z recesie - prizvali aj Reu a Stana.

Je v tom nejaký zvláštny mechanizmus. A pod infračerveným svetlom, keď zároveň pôsobí ultrafialové svetlo, je vidieť na druhej strane Slnecnú sústavu a zvýraznený pás asteroidov. A potom je tu ešte nejaký odkaz.“, povedal zamyslene Jolts.

„Ako to, že sa na to prišlo až teraz?“ , zaujímal sa Stan.

„No, lebo predtým tomu nikto nevenoval veľa pozornosti a technika nebola taká vyspelá, aby odhalila ten mechanizmus vnútri.“, rozpačito vyšiel s pravdou von Jolts.

„Hm...“, ozvala sa Rea nedôverčivo „A viete to vôbec preložiť?“

„No... nie všetko. Ale to hlavné sa snáď z toho dá vyvodiť. Je tu: 'Brána - alebo portál, nám, my, vy, vítať.' , a potom 'núdza, pomoc. Použi, živé a mechanické spolu, prsteň.'“

„Aha.“, poznamenal Stan trochu nechápavo „Ak tomu dobre rozumiem... je to pozvanie pre prípad, že by sme boli v núdzi. Má sa to aktivovať nejakou živou bytosťou u pásma asteroidov.“

„Asi tak nejako.“, prikývol Jolts.

„Koľko nás je?“ , zaujímala sa Rea.

„Zhruba 1000 osôb. Je možná evakuácia?“ , obrátil sa Girens na Joltsa.

„Z toho, čo tu máme by sme mohli vytvoriť pomocou replikačných zariadení vhodnú loď za asi dva a pol hodiny.“, uvážil Jolts.

„Tak sa do toho pustite.“, rozhodol Girens.

Práve vtedy vbehol do miestnosti Pheard. Stan a Rea sa veľmi zaradovali a žasli, že ho vidia živého a zdravého. Nikto netušil, čo sa s ním stalo.

„Pheard! Kde ste boli?!“, zvolala Rea.

„No, trochu ma otravovali tí smradi. Dôležité však je,“, obrátil sa ku generálovi Girensovi „že keď som sem letel, tak mi zrejme prenikli do mysle. Už nás nechcú zničiť - teda zatiaľ. Neskôr však hej. A chcú potom prevziať našu technológiu, aby boli ešte vyspelejší a nebezpečnejší. Dávajú nám 4 hodiny, potom nás vraj 'vykynožia ako potkanov'.“, rýchlo zo seba vysypal.

Chvíľu bolo ticho, Stan a Rea sa tvárili zhrozene, Jolts zadumane a generál Girens odhodlane. Otočil sa k Joltsovi a povedal mu: „Máte 2 hodiny.“

Asi to nie je potrebné teraz veľmi naťahovať, takže vám hneď prezradím, že o hodinu a 45 minút už bola nachystaná patričná evakuačná loď pred základňou a čakala na svojich pasažierov. Jolts stihol dokonca medzitým vylepšiť fotónové motory - takže sa pre maximálnu rýchlosť už nemuseli nabíjať - a okrem toho tam ručne namontoval nový navigačný systém. Skrátka typický vedátor - tvrdí, že to potrvá roky a pritom to má už za 1 deň hotové.

Zvyšky ľudí sa teda pomaly presúvali cez rampu do evakuačnej lode a ukladali sa do hybernácie. Táto technológia ešte nebola celkom dokonalá. Nebolo to zmrazovanie v pravom slova zmysle. Človeka to ospalo, znížilo teplotu tela na 12 stupňov - najnižšia možná teplota pri hybernácii - a spomalilo činnosť srdca, zastavilo činnosť obličiek, čriev a pľúc, a kyslík dodávalo toto zariadenie priamo do krvi. Kyslík bolo to jediné, či ste potrebovali. Malo to však jeden háčik. Sice to spomalilo starnutie tela takmer štyritisíc násobne, nemohli ste zostať v hybernácii dlhšie ako necelé dva týždne, pretože keď je mozog, príliš dlho v rovine théta (hlboký spánok), tak by pri hybernácii prešiel nenávratne do kómy.

Napokon boli v podstate všetci nalodení. Mali však ešte jeden problém - čo s základňou. Bola predsa tam ich technológia. Rozhodli sa, že ju bude treba zničiť. Nieкто tam musel ostať, spustiť autodeštrukciu, a potom v jedinom Thunderi, ktorý tam nechali, uniknúť na evakuačnú loď. Napokon sa toho ujal Pheard.

„Ja to urobím. Ja to tu odpálím.“, povedal, keď v hale základne ostali už len Stan, Rea, Jolts, Girens a náš Pheard.

„Ty, Eddison?“, oslovil ho Stan „Si si istý?“

„Áno, Stan. Neboj sa, ja to zvládnem.“, usmial sa.

„Dobre teda. Po spustení autodeštrukcie budete mať dvanásť minút na útek zo základne na evakuačnú loď. Inak vás zachytí explózia a štít to veru nevydrží.“, oboznámil ho s realitou Girens.

„Rozumiem. Poďme teda na to. Počkám päť minút, potom to spustím.“, uzavrel Pheard.

„Snáď sa ešte stretneme.“, povedal Jolts.

Rea mu podala ruku „Bolo skvelé byť po tvojom boku.“

Aj Stan sa s ním rozlúčil „Nehovorím 'Zbohom'... hovorím 'Veľa šťastia'.“

S týmito slovami sa rozlúčili, Eddison Pheard zamieril do riadiacej miestnosti a ostatní do lodi.

Keď boli v pilotnej miestnosti lode, riadenia sa ujal Jolts.

„Na začiatku je vždy sen. Škoda, že môj sen slúži takto a nie na niečo veselšie.“, povzdychol si.

„Ale zachráni mnohé životy.“, namietla Rea.

„Uvidíme.“, usmial sa na ňu ponad plece Jolts.

Tak teda vyrazili. Plnou rýchlosťou najskôr odleteli z dosahu výbuchu, kde čakali na Phearda. Medzitým na základni Pheard už aktivoval autodeštrukciu a sedel v Thunderi. Mal však problém. Žiadna brána nešla otvoriť. Musel riskovať, nemal na výber. Namieril zbrane na najbližšiu bránu a vystrelil. Bránu to roztrhalo na kusy. Chvíľu sledoval, ako fičí vzduch, potom hneď nabil motory naplno a vyrazil preč. „Za toto by ma Girens degradoval na vojaka.“, uškrnul sa, lebo používať motory na viac ako dvadsať percentnom výkone vnútri základne bolo prísne zakázané.

Pozrel na palubné hodiny. Mal 10 minút, tak nestrácal čas a hneď zamieril k dohodnutému miestu, kde naňho mala čakať evakuačná loď. Letel asi 9 a pol minúty, keď ju zbadal. Bola iba pár sto metrov za dosahom výbuchu. Zrazu však okrajom zorného poľa zachytil silný záblesk. „Autodeštrukcia“, zašepkal. Mal niekoľko sekúnd, kým ho zachytí tlaková vlna a roztrhá na kusy. Neobzeral sa, letel ďalej tak rýchlo ako mohol a nadával si do hlupákov, že sa dal na vojnu. Už bol pri okraji dosahu, keď ho dostihla tlaková vlna. Narazila do zadnej časti štítu, čím mu ho okamžite vypla. Hneď na to sa však rozplynula v jemný dym. Tak boli konštruované autodeštrukčné systémy - zničí úplne všetko čo je v dosahu, ale ďalej už nič. Pheard si nesmierne vydýchol a zamieril k evakuačnej lodi. Napokon pristál a prešiel do pilotnej miestnosti. Zvítal sa s ostatnými, keď ho zrazu neznesiteľne rozbolela hlava a začul v mysli hlas: 'Silster ũlva enek arkqe' (Vaše životy pohltí prázdnota)

„Čo sa deje?“, spýtal sa šokovaný Stan, ktorý nechápal, prečo sa Pheard skrčil od bolesti.

„Už... idú“, dostal zo seba. Bolest' zrazu povolila.

„Vedia o nás... vedia, že chceme ujsť.“, povedal Pheard.

„Dobre. Jolts!“, zvolal Girens „Viete ako aktivovať tú vec na portál, či čo to už je?“, vyštekol.

„Teoreticky... radšej teda zapojím automatický obranný systém. Nemám totiž štíty, nebolo možné ich sem dať.“, povedal a tak aj urobil.

Girens len prevrátil oči a nepovedal radšej nič.

Jolts vytiahol amulet, postavil sa do stredu miestnosti a zamyslene sa naňho zahľadel. Teraz bolo bez problémov vidieť pás asteroidov nakreslený na amulete, či čo to bolo, pretože žiaril slabým namodrastým svetlom. V strede žiaril nejaký znak.

„Živé a mechanické spolu...“, zamrmlal Jolts „...potrebuje to bioenergiu.“

Dotkol sa znaku a znak zažiaril oveľa jasnejšie. „Pod'te a dotknite sa tohto znaku! No tak! Nemáme veľa času!“, zvolal Jolts.

Jeden po druhom pribehli a postavili sa okolo amuletu, ktorý ležal Joltsovi na natiahnutej ruke. Postupne sa každý z nich, pomaly a opatrne no odhodlane, dotkol ukazovákou žiariaceho znaku, ktorý s každým dotykou žiaril jasnejšie. Keď sa dotkol aj posledný, Pheard, všetci zrazu celkom spriesvitneli akoby boli z kryštálu a nemohli odtiahnuť prst od amuletu. Amulet tiež celý spriesvitnel, a zo znaku, amuletu, ale aj Stana, Rei, Phearda, Girensa a Joltsa vychádzalo oslepujúce mihotavé svetlo.

„Ešteže tomu amuletu stačilo päť osôb.“, zvolal Jolts.

Hneď ako to dopovedal, zbadali že asteroidy menia tvar a štruktúru, presúvajú sa, rozdeľujú a spájajú. Takto za pol minúty sa utvoril portál do neznáma, dva veľké kruhy spojené tromi priečkami. Z kruhov začali vystupovať rôzne, zakrivené mihotavé lúče jasného svetla, ktoré sa v strede medzi kruhmi prekrížovali a okolo tohto miesta sa utvárala akoby malá hmlovina, ktorá rástla až sa z nej stal plochý disk hmly medzi dvoma obvodovými kružnicami z asteroidov nad a pod ním. Potom sa naši hrdinovia opäť stali nepriesvitnými ako predtým a amulet sa rozpadol na jemný prach.

„Rýchlo.“, povedal Girens.

Jolts sa ujal vedenia a nasmeroval loď do hmly.

„Už sú tu...“, potichu povedal Pheard.

A naozaj - leteli sem stovky a stovky mimozemských stíhačiek. Automatický obranný systém ich spozoroval a okamžite preto spustil strelbu, hoci úspešné boli strely, ktoré mimozemšťanov triafali do trysiek motorov. A evakuačná loď bola čoraz bližšie disku z hmly, jedinej ceste, jedinej záchrane do neznáma. Mimozemšťania však tiež útočili. Vyradili už z prevádzky všetky útočné delá na lodi, takže teraz sa zamerali na trup lode. Tesne predtým, než sa evakuačná loď dotkla disku z hmly nastal ohromujúci výbuch. Tento výbuch rozmetal časť evakuačnej lode a teraz okolo poletovali úlomky z lode a na nešťastie, a nebol to vôbec pekný pohľad, aj kúsky a kusy tiel... ľudských tiel. Rei stekala po líci slza a v duchu dúfala, že už budú čo najskôr preč. Loď postupne vletela do disku z hmly, ale nepreletela, ním. Disk ju

akoby celú pohltil. Potom sa disk z hmly rozplynul a portál sa rozpadol na jemný prah. Mimozemské stíhačky sa obrátili a zamierili naspäť.

Keď evakuačná loď vlietala do disku z hmly, Stan a Rea sa naposledy zahľadeli na Zem. Kedysi modrá a krásna planéta sa teraz črtala hnedozelená, a odpudzujúca. Potom ich pohltila hmla. Hneď, ako bola v hmle celá loď, vyrazila obrovskou rýchlosťou vpred. Všade okolo sa mihotali svetlá, ktoré sa rozmazávali do dlhých lúčov, až to vyzeralo, akoby leteli tunelom zo svetla. Všetci pozreli na holografický mapu - presúvali sa veľmi vysokou rýchlosťou a počítač neustále zakresľoval nové a nové hviezdy a súhvezdia - nesmierne tak rozširoval mapu doteraz známeho vesmíru. Kým hľadeli na mapu, amulet za zo zrníčok prachu opäť zložil do svojej pôvodnej formy.

„Aké sú straty?“, spýtal sa potichu Girens, pretože už nezniesol ten pocit, ktorý ho naplňal.

„Zhruba štyristo ľudí, pane. A pred chvíľou to 'vycucalo' ďalších tridsiatich. Tá diera je veľmi veľká, ale už by sme nemali prísť o ďalších.“

„Šesťsto... šesťsto ľudí... to je všetko čo ostalo zo jedenástich miliárd po tomto masakri.“, vzdychol si Stan.

Leteli medzitým ďalej, onedlho tunel zo svetla nahradili veľké svetelné šmuhy - už leteli medzi galaxiami, bolo jasné že teraz letia oveľa rýchlejšie.

„Dúfam, že už budeme mať od nich navždy pokoj...“, povedal po chvíli Rea.

Zrazu po asi dvadsiatich minútach letu okamžite zabrzdili a ocitli sa pri nejakej planéte trochu pripomínajúcej ich rodnú Zem. Ale oceány boli zelené a oblaky mali fialový nádych. Táto planéta obiehala okolo veľkej modrej hviezdy. Lenže boli medzi planétou a rozsiahlym mínovým poľom, ktoré túto planétu chránilo. Na prechod cez neho museli slúžiť tie veľké kruhy, ktorý sa vznášali blízko planéty. Lenže kým sa nad tým stihli zamýšľať, míny sa pohli smerom k nim.

„Sakra...“, povedal Jolts.

Potom si však všimol amulet. Nechápal ani trochu ako sa zložil naspäť, ale inštinktívne sa po ňom vrhol a rýchlo ho uchoпил, kým však k nemu letel vzduchom - veď po ňom skočil - míny boli čoraz bližšie. Našťastie ho zachytil včas, pretože jedna mína už bola len na centimetre od lode, zhodou okolností v tej diere, ktorú spravili Grydollianci. Hneď ako Jolts uchoпил amulet, ten zažiaril a míny sa zastavili a následne vrátili späť.

Jolts ťažko vstal, a nasmeroval loď k cieľovej planéte. Merače ukázali vhodnú formu života pre ľudí, bola tam voda, kyslík, flóra aj fauna, a hlavne známky vysoko inteligentnej formy života.

„A to je koniec... koniec tohto hororu.“, skonštatoval Pheard, vydýchol si a sadol.

„Koniec... Koniec... ? Nie... toto je ešte len začiatok, aj keď iného príbehu. Útek skončil, ale príchod začal.“, povedala Rea a zahľadela sa na planétu, kam mierili.

Epilóg

Takto končí nás príbeh. Bol plný strát, úmrtí a nebezpečenstva, ale taký už je život, ľudia nevyhnutne umierajú, a takto by sa to mohlo stať v aj skutočnosti. Som rád, že ste sa dočítali až sem, a že teraz čítate tento krátky Epilóg. Pevne verím, že vás príbeh zaujal a príjemne vám zaplnil váš voľný čas jeho čítaním. Jeho písanie mi trvalo asi pol roka, potom ďalší polrok som ho trochu prepracovával a zlepšoval. Na záver by som rád poďakoval niektorým jednotlivcom za podporu v písaní:

Eva Marcincinová, Michal Škrha, Martin Sládeček, Miloš Cifra, Jaroslav Skalický, Miloslav Figura, moji rodičia

*...na každom konci
je vždy nejaký začiatok...*

Martin Jurča

2. Kontakt